ERIC de Noorman

door
HANS G. KRESSE.

De Boog van Allard

De Avonturen van Eric de Noorman

HANS- G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

DE BOOG VAN ALLARD

Uitgeverij :
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 -- 107, Brussel

KORTE INHOUD VAN VORIGE VERHALEN

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman » bevat een volledig en afzonderlijk verhaal

DE REIS NAAR ATLANTIS — *Eric, de zoon van Wogram, Koning der Noormannen, is uitgevaren om een bruid te zoeken. Een orkaan drijft hem uit de koers en hij belandt in het geheimzinnige rijk van Atlantis. Na vele avonturen en gevechten met vreemde wezens, die dit gebied bewonen, komt hij in contact met de bevolking, die hem echter niet gunstig gezind is. Hierdoor laat hij zich in met de Egyptenaar Kirasso, die niet veel goeds in het schild voert en voor zijn duistere plannen een der eerste vrouwen van Atlantis, de bewaakster van de Steen, heeft ontvoerd. Eric bevrijdt Winonah de bewaakster, en beiden ontsnappen.*

DE ONTVOERING VAN WINONAH — *Na vele avonturen en gevechten met monsters, die in de wildernis leven, komen Eric en Winonah in aanraking met de dwergen. Wanneer zij zich op weg begeven naar Winonah's vaderland, ontmoeten zij onderweg raketvliegtuigen van Atlantis. Medegevoerd naar de stad, wordt Eric aldaar ter dood veroordeeld, maar vrijgesteld na een roerend pleidooi van Winonah, die hem eindelijk haar liefde bekent.*

Winonah verklaart Eric het geheim van de Steen van Atlantis. Op zoek naar de Steen komen beiden in aanraking met de wrede luipaardmannen, die Winonah ontvoeren. Nochtans met bovenmenselijke inspanningen en na gevaarlijke avonturen gelukt Eric er in Winonah te bevrijden.

DE STRIJD TEGEN KIRASSO — *Eric en Winonah trachten te vluchten met een watervliegtuig, dat buiten hun weten door luipaardmannen bezet werd en in een ommezien liggen beiden geboeid. Terug ontvoerd dwingt de hogepriester Winonah hem de weg te tonen om de Steen van Atlantis te bemachtigen. Ten koste van spannende achtervolgingen in de burcht van Atlantis wordt Winonah echter door Eric bevrijd. Vergezeld van de dwerg Pum-Pum vluchten beiden, de Steen van Atlantis medenemend, die hen in heel wat moeilijkheden brengt.*

Eric en Winonah worden opnieuw op listige wijze overmeesterd doch de wakkere Pum-Pum kan Eric en Winonah voor de zoveelste maal uit een benarde toestand redden.

DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR — *Na de mislukte strijd met de luipaardmannen trekken Eric, Winonah en Pum-Pum met de hen getrouwe strijdkrachten in het binnenland terug. Vanuit het hoofdkwartier worden plannen gesmeed om tot de aanval over te gaan. Eric, in luipaard-man gekleed, wordt, na een geweldig gevecht, gevangen genomen door de wrede Egyptenaar Kirasso en in een kerker geworpen. Door middel van een list weet hij te ontsnappen. Na tal van moeilijkheden en gevaren getrotseerd te hebben op de terugtocht, ontmoet hij Winonah gevangen genomen door een generaal der luipaardmannen. Eric weet de generaal te ontwapenen en vergezeld van Pum-Pum ontvlucht hij samen met Winonah het ongastvrije land van Atlantis, na aan de grens in het huwelijk getreden te zijn.*

DE SULTAN VAN AKAIIM — *Eric, Winonah en Pum-Pum reizen terug naar Noorwegen. Hun schip wordt aangevallen door zeerovers, die hen overmeesteren en naar hun land meevoeren waar Eric en Winonah op de slavenmarkt verkocht worden terwijl Pum-Pum er in slaagt te ontvluchten. Eric, die wegens een ontvluchtingspoging in een kerker wordt geworpen, sluit er vriendschap met Dzogolo, de neger. Beiden ontvluchten met de hulp van Pum-Pum. Het drietal gaat op zoek naar Winonah, die in de harem van de Sultan van Akaiim opgesloten is. Eric sluit een accoord met de woestijnmannen en slaagt er in, met bovenmenselijke krachtsinspanningen en na adembenemende avonturen, Winonah te bevrijden.*

HET WATER DES LEVENS — *Eric verlangt naar zijn land terug. Twee mannen van de heerseres Dzilah ontvoeren hem echter, doch alle drie worden gevangen genomen door de « harige mannen ». Eric weet voor de zoveelste maal te ontvluchten, hij valt in de handen der soldaten van Dzilah. Deze zorgt er voor dat Winonah, Dzogolo en Pum-Pum, Eric terugvinden. De goede bedoelingen van Dzilah zijn echter maar schijn, want zij geeft Eric opdracht, wil hij zijn vrijheid herwinnen, het water des levens te bemachtigen, wat niemand gelukte. Eric trekt er alleen op uit en beleeft de meest dramatische avonturen in de wildernis, bereikt het levenswater, doch wordt door de toverkracht van de bewaker van zijn verstand beroofd Winonah en Pum-Pum zijn er op uitgetrokken om hem te redden, wat geschiedt dank zij de spitsvondigheid van Pum-Pum.*

HET STENEN AFGODSBEELD — *Dzilah weet Eric te verleiden en in haar netten te vangen. Zij tovert Winonah om tot een oude vrouw. Pum-Pum de dwerg, is echter op zijn hoede en weet achter het geheim van de toverformule te komen. Hij beproeft zijn kunst en weet Winonah te bevrijden. Eric komt tot het bewustzijn terug en neemt Dzilah gevangen.*

DE ONDERGANG VAN ATLANTIS — *Winonah weigert echter naar Noorwegen terug te keren alvorens Atlantis, haar land, uit de handen van de Egyptenaar Kirasso bevrijd is. In Atlantis wordt Eric terdood veroordeeld, maar zijn vrienden redden hem. Kirasso wordt overvallen en laat de Citadel in de lucht springen De ontploffing is zo geweldig dat geheel Atlantis ten onder gaat. Eric, Winonah en Pum-Pum weten net op tijd met een vliegtuig te ontsnappen.*

SCHIPBREUKELINGEN IN ROME — *Eric en Winonah trachten per vliegtuig Noorwegen te bereiken. Zij moeten echter een noodlanding maken en komen terecht in een Romeinse vesting waar zij gevangen worden genomen en als slaven verkocht. Eric vecht om zijn vrijheid in de arena, en verwerft die na bovenmenselijke inspanningen. Hij wordt Romeins soldaat en na vele avonturen gelukt het hem ook Winonah terug te vinden en te bevrijden. Beiden vertrekken op terugreis naar Noorwegen.*

DE VALSE KONING — *Tijdens Erics afwezigheid uit Noorwegen is de oude Koning Wogram gestorven. Diens plaats wordt ingenomen door de dwingeland Omon, een neef van Eric, die het volk berooft en uitmoordt. Bij zijn terugkeer uit het Romeinse Rijk is Eric getuige van die droeve toestanden. Aan het hoofd van een handvol verkleedde dienaars weet hij de plaats op zijn troon terug te winnen en vrede en welvaart in het land te herstellen.*

DE MOORDENAAR VAN KONING WOGRAM — *Na terug zijn troon bestegen en de welvaart in zijn land hersteld te hebben, vraagt Eric zich echter steeds af hoe zijn vader, Koning Wogram aan zijn einde kwam. Tijdens een nare droom onthult Wogram's geest hem de waarheid : de oude Koning werd vermoord. Eric weet echter na een reeds adembenemende avonturen de moordenaar te ontdekken en zijn vader te wreken. Hiervoor heeft hij echter kennis moeten maken met de tovenaar Lauri aan wie hij een belofte heeft moeten afleggen.*

DE DODENRIDDERS — *Om aan zijn belofte te voldoen, die hij aan de tovenaar Lauri gedaan heeft, gaat Eric terug op reis. Hij bereikt het eiland der dodenridders, wiens geheim hij wil ontsluieren. Van meet af aan heeft hij af te rekenen met de woeste eilandbewoners. Hij weet deze echter aan zijn zijde te scharen en bereikt na een uitputtende reis het rotsland, waar de dodenridders huizen Hij valt in hun macht maar wordt op onverwachte wijze gered.*

DE WONDEREN VAN MU — *Na hun onverwachte redding uit de handen der dodenridders, sluiten Eric en zijn makker Halsa vriendschap met Intor, de woudkoning. Deze is als kind uit het huis van zijn vader, koning Anthropos, verjaagd door zijn halfzuster, de boosaardige Ergosa, en heeft zich na tal van zwerftochten teruggetrokken in de wildernis. Ergosa regeert thans met ijzeren hand over Materia, het rijk der verschrikking. Samen zullen zij dan het arme onderdrukte volk verlossen van de tyrannie van hun koningin, terwijl Intor met zijn broeder zich zullen inspannen om in het rijk weer welvaart en geluk te brengen.*

HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF — *Eric en Halsa verheugen er zich in eindelijk weer huiswaarts te keren, wanneer zij op een eiland moeten aanleggen om drinkwater te zoeken. Daar bemerken zij, na adembenemende avonturen waarin zij het geheim van het grafgewelf ontsluieren, de koningsdochter Aitka.*

HET VERZOEK VAN DE TOVENAAR LAURI — *In dit avontuur wordt verhaald hoe Eric na een bezoek aan de profetes, die hem naar de tovenaar Lauri verwijst, verplicht wordt deze laatste een scheepslading goud te bezorgen. Niet zonder grote moeilijkheden bereikt Eric het « goudland ».*

DE ZONAANBIDDERS — *Op Goudland aangekomen, wordt Eric door de eilandbewoners gevangengenomen en terdoodveroordeeld. Op het nippertje wordt hij door het volk der zonaanbidders gered die hem voor de « Zoon van de Zon » aanzien. Hij wordt er bevriend met de koning der Ozmecs. De hogepriester Techotla is hem echter vijandig gezind. Deze besluit hem aan de zonnegeest te offeren. Eric weet zich te bevrijden en het land van de tyrannie der priesters te verlossen. Hij vertrekt eenzaam huiswaarts met zijn lading goud.*

ERIC IN HET HEMELSE RIJK — *Op zijn terugweg wordt Eric door een Chinese jonk opgenomen, die een ander schip aanvalt en Lotus van Jade, de lievelingsdochter van de Keizer van China, ontvoert, om een scheepslading goud als losprijs te bekomen. Eric slaagt er in deze Chinese prinses te bevrijden en behouden bij haar vader terug te brengen.*

STORM OVER CHINA — *De Keizer en Eric worden de slachtoffers van een staatsgreep. Eric en Lotus van Jade zullen het Rijk redden en de Keizer bevrijden. Deze schenkt Eric een schip vol kostbaarheden waarmede hij eindelijk de tocht naar Noorwegen aanvangt. In een cel zit Baldon opgesloten in afwachting dat hij in het Noorden gerechtigd zal worden.*

HET DUIVELS VERBOND — *Baldon kan de bemanning van het schip omkopen en, zodra Eric in Noorwegen is geland, met het goud naar zijn burcht vluchten. Lauri heeft tijdens Eric's reis de macht over het land verkregen en Winonah met haar kind weten gevangen te houden. Lauri wordt door geldgebrek verplicht met Baldon een verbond te sluiten en hem, in ruil voor het goud, het Rijk aan te bieden...*

DE STRIJD OM HET GOUD — *Met de hulp van de Lynx der Wouden en diens mannen zal Eric erin gelukken zijn zoontje terug te vinden en Baldon in een val te lokken. Dank zij Orl, de Koning der Dvergars, zal ook Lauri schaakmat gezet worden en zal Eric zich terug aan zijn volk en land kunnen wijden.*

DE ZWARTE RUITER — *Zekere dag verneemt Eric dat een « Zwarte Ruiter » het oostelijk deel van zijn land onveilig maakt. Dadelijk begeeft hij zich naar het Oosten waar hij kennis maakt met Yark de Stijfhoodige. Samen zullen zij, na veel moeite die « Zwarte Ruiter » ontmaskeren en onschadelijk maken.*

DE BOOG VAN ALLARD

Na zijn avonturen met de Zwarte Ruiter, keerde Eric de Noorman huiswaarts. Hij koos de snelste, maar moeilijk begaanbare weg, die dwars door het hooggebergte voerde. Weldra liet hij de boomgrens onder zich, en toen hij de eerste hoogvlakte bereikte, ontwaarde hij nog slechts enkele verwrongen stammen, die met moeite houvast vonden in de rotsige bodem.

Tegen de avond begonnen zich donkere wolken om de bergtoppen samen te pakken. Een lage windstoot warrelde eensklaps over de bergvlakte waarop hij reed. Een ogenblik later barstte een onweer los zoals de Noorman nog nimmer in zijn leven had meegemaakt.

Een half uur nadat het noodweer begon, had hij al geen flauw vermoeden meer waar hij zich bevond. Het helle lichten, dat met onregelmatige tussenpozen over de rotsen vlamde, was ternauwernood voldoende om ravijnen en spleten te vermijden. Ten koste van alles moest hij onderkomen zien te vinden ! Lang op de kale vlakte blijven, terwijl bliksemschichten op de omringende toppen dansten, stond gelijk met zelfmoord...

Een hevige slag deed hem ineen duiken. Een lichtflits zette het gehele bergland in helse gloed. Zijn paard hinnikte in doodsangst. Maar aan de lippen van de Noorman ontsnapte een kreet van vreugde. Want in de verte, tegen een opstekende bergrug, had hij duidelijk de omtrekken van een oude burcht gezien. Hij gaf zijn paard de sporen en dreef het in de richting van het onbekende kasteel. Boven hem golfde de donder. Een ogenblik later was alles weer duister.

Met die laatste slag schenen de wolken te scheuren. Een ijskoude slagregen geselde neer. Half verblind klampte de Noorman zich aan zijn rijdier vast. Maar hij kon zich ongeveer de richting herinneren waarin hij het kasteel had waargenomen, en nieuwe bliksemstralen hielpen hem een smal pad te vinden, dat naar de zwarte massa leidde. die somber tegen de iets lichtere hemel opstak. Toch leek het hem zelfs een wonder toe, dat hij enige tijd later de muren voor zich zag. Moeizaam liet hij zich uit het zadel glijden, en zijn paard bij de teugel voerend, worstelde hij zich omhoog langs de verwaarloosde oprit.

— Ik vraag me af waar we terecht gekomen zijn, ouwe jongen, mompelde, Eric, zijn paard op de nek kloppend.

Zo sprekend trad hij op de vervallen poort toe. In oude tijden moesten de deuren er op berekend zijn geweest het geweld van de zwaarste stormen te weerstaan. Thans waren zij vermolmd en slechts gebrekkig beslagen.

— Ik hoop dat er althans iemand in dit puin woont die mij binnen kan laten, dacht de Noorman met galgenhumor.

Zijn vuist opheffend beukte hij op de deuren en luisterde scherp hoe zijn slagen aan de andere kant galmend verstierven.

Er kwam geen antwoord. Opnieuw ratelde de donder over hem heen en de bliksem zette de omgeving in vuur. Een plotselinge windstoot joeg de regen met hernieuwde kracht op hem neer. Eric huiverde. Op dat ogenblik had hij alles gegeven voor een warm vuur, een droge slaapplaats en een stal voor zijn paard. Opnieuw hamerde hij op de poort, luider nu. Opnieuw trachtte hij boven het geweld van onweer en regen uit, te luisteren naar een teken van leven daarbinnen. Maar alles bleef roerloos. Niemand vertoonde zich.

— Geen levende ziel, gromde de Noorman teleurgesteld. Wat nu. ouwe jongen ?

Gestoord wendde Eric zich om. Wellicht deed hij er verstandiger aan het verlaten gebouw van de andere zijde te benaderen. Op dat ogenblik drong een gedempt gekraak tot hem door, en toen hij zich verrast omkeerde zag hij hoe een der deuren op een kier geopend werd. Het licht van een lantaarn bescheen hem. Haastig kwam hij terug en zag dat de lantaarn omhoog gehouden werd door een dom uitziende figuur.

— Wat... eh... wenst u? vroeg de man lispelend.

— Mijn naam luidt Eric, antwoordde de Noorman kort. Zijn humeur was er onder het wachten niet beter op geworden. Ik werd overvallen door het noodweer. Kan ik hier van nacht onderdak vinden voor mij en mijn paard... ?

De bediende bewoog aarzelend zijn lantaarn.

— Er komen hier heel weinig gasten, mompelde hij onwillig. Heel weinig gasten... eh. Ik weet niet of mijn meester dit zal goedkeuren. Kunt gij het niet ergens anders proberen, Heer ?

Inwendig woedend over de ongastvrije houding deed Eric een stap naar voren. De bediende maakte een beweging of hij verschrikt de poort wilde sluiten.

— O..., lispelde hij ongelukkig. Dat eh... treft heel slecht. Misschien is het toch beter... eh... dat gij ergens anders... Veel beter.., he.

Hij zweeg plotseling. Ver achter hem verscheen eensklaps een ander licht. Vanwaar hij stond, kon Eric zien dat het omhoog gehouden werd door een vage gestalte, die uit het hoofdgebouw van de burcht kwam getreden. En meteen drong een bevende stem tot hem door, angstig roepend boven het gerucht van de regen uit.

— Wie klopt daar aan de poort Hector? Is Gudrun eindelijk teruggekomen... ?

De dienaar haastte zich geschrokken terug naar zijn meester. Naderhand zag de Noorman een oude man in de deuropening staan, die hem met angstige ogen opnam. Hij scheen hevig ongerust.

— Wie is daar ? herhaalde de oude. Is het Gudrun ? Zeg het mij Hector... Spreek !

— Ge hadt u niet naar buiten mogen begeven... eh.. Heer ! stotterde Hector opgewonden. Ge zijt ziek... zwak. De koude n-nachtlucht zal u schade d-doen.

Doch met een ongeduldige beweging bracht de oude man zijn fakkel omlaag, zodat het licht op Eric's gezicht viel.

— Een vreemdeling... hoorde de Noorman hem mompelen.

— Deze H-Heer vraagt onderdak voor de nacht... zei Hector.

— Het is hem toegestaan. Vanzelfsprekend. Niemand zal ooit kunnen zeggen, dat het geslacht van Allard geen gastvrijheid meer kent. Doch zeg mij, Heer. Hebt ge zoëven geen jonge man ontmoet?

Eric schudde verbijsterd het hoofd. De Noorman zag hoe het gelaat van de oude man doodsbleek was, en doorsneden met groeven; het gelaat van iemand die lang ziek is geweest.

— Meester... ! ! riep de dienaar angstig. Beheers u... Hier, laat mij u- n-naar binnen leiden !

— Nee ! Nee ! zei hij hoog. Let niet op mij ! Ga, Hector ! Zoek Gudrun ! Hij moet gevonden worden ! Aarzel niet langer !

Hij maakte een heftig gebaar. Maar de hevige opwinding, waarin hij verkeerde, scheen te veel van zijn krachten te hebben gevergd. Hij wankelde, trachtte zich aan de deur vast te grijpen maar zou gevallen zijn indien de Noorman niet was toegesprongen en hem opving.

Eric wendde zich tot de dienaar, die mompelend om zich heen stond te kijken.

— Zorg voor mijn paard ! beval hij kort. Ik zal uw meester naar binnen dragen... !

Een enkele toorts vlamde langs de kale muren. Zelfs bij dit onzekere licht viel hem nog op in welke vervallen staat de oude burcht verkeerde.

Op een kruispunt van gangen bleef hij staan, zoekend in welke richting hij moest gaan. Gelukkig dook terzelfder tijd de dienaar Hector weer achter hem op. Deze leidde hem naar een hoog vertrek van zulke kolossale afmetingen, dat Eric nu pas een gedacht kreeg hoe enorm uitgestrekt het kasteel wel moest zijn.

— H-hier, lispelde Hector moeilijk, een stoel verschuivend voor de grote schouw. In-indien ge mijn meester hierin wilt plaatsen, Heer... De warmte zal hem goed doen.

— Een kop hete wijn meer ! beval de Noorman kort. En nadat Hector met het gevraagde terug keerde, goot hij de bewusteloze enige druppels van deze drank tussen de lippen. Met vreugde zag hij hoe de levensgeesten terugkeerden. De oude hief het hoofd.

— Gudrun..., mompelde hij moeilijk. Gudrun !

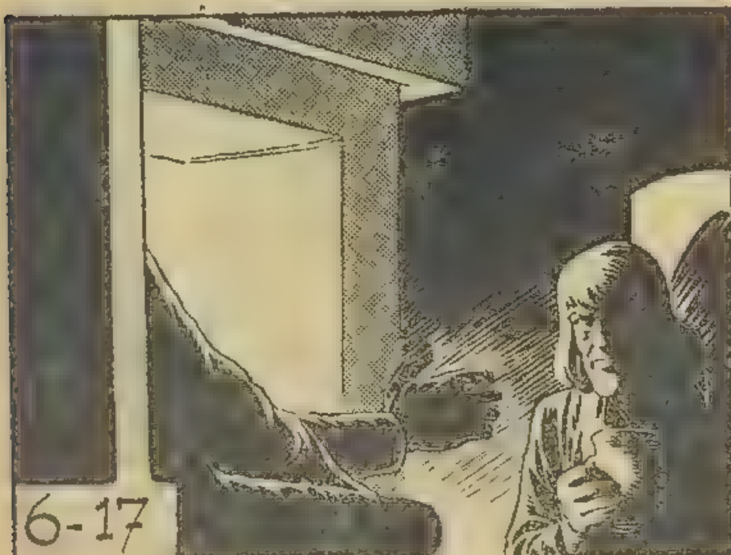
— Wie is dat toch ? vroeg Eric. Waarom vraagt hij steeds naar Gudrun ?

— Z-zo luidt de naam van de stiefzoon van mijn meester, fluisterde de dienaar nederig. Mijn meester is zeer aan hem gehecht... eh... gehecht, ja.

— Het is een schandaal dat die jongeman een zieke oude zo lang alleen laat, vond de Noorman grimmig.

Hij wendde zich naar het vuur en strekte zijn handen uit om zich te warmen. Nog nadenkend over de laatste opmerking van de Noorman schoof Hector naderbij.

— Ge m-moet de onrust van mijn meester niet verkeerd uitleggen.. eh... Heer Gudrun is sinds vanochtend niet verschenen. E-en hoewel hij volgens mij de poort niet kan zijn doorgegaan is hij toch in het gehele kasteel... eh... onvindbaar... !

De oude Allard die weer meester over zichzelf was geworden, zond de dienaar met een kort gebaar heen.

— Ge moet geen aandacht aan zijn gepraat schenken, mompelde de oude man gerustellend.

Doch in de stem van zijn gastheer hoorde Eric weer die vreemde angst doortrillen, welke hem ook bij hun eerste ontmoeting reeds opgevallen was. Allard wilde hem geruststellen. Maar de Noorman kreeg steeds sterker het gevoel dat iets onzegbaars, dit oude vervallen gebouw beheerste.

Nadenkend nam hij een slok van de wijn. Zijn ogen gleden over het hoge vertrek, somber verlicht door het oplaaiende vuur, om eindelijk te blijven rusten op een reusachtige boog boven de schouw.

— Dat is de boog van mijn voorvader Allard, zei de oude man, die zijn blik met de ogen volgde. Hij aarzelde een ogenblik. Ik zie dat ge belangstelling hebt voor het wapen ? Er is een oude legende aan verbonden. Wilt ge die horen ?

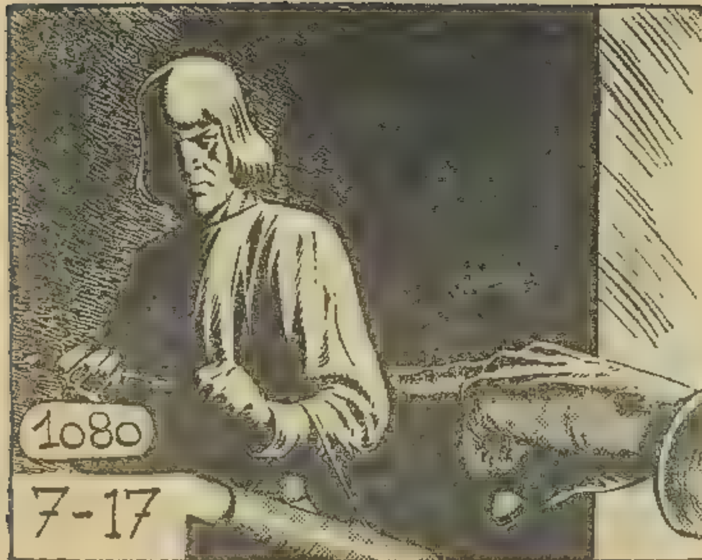
En toen de Noorman instemmend knikte vervolgde hij :

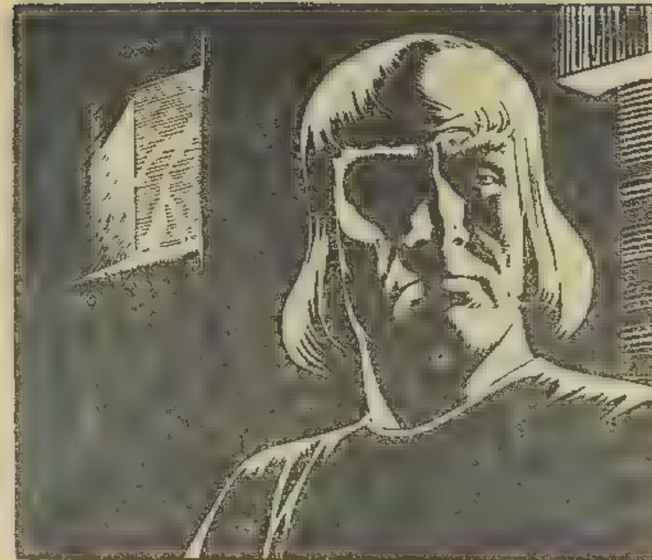
— Met deze boog, zegt het verhaal, doodde de stamvader van mijn geslacht in oeroude tijden vele monsters, die in de bergen leefden. Wele monsters, vreemdeling, maar niet alle. De legende wil dat deze taak van vader op zoon wordt overgedragen. Wee de zoon die niet gehoorzaam is. Hij zal een vloek over het land brengen. En deze vloek zal slechts dan bezworen worden wanneer een nazaat van Allard de Held de kracht vindt om deze boog te spannen en een der stalen pijlen af te schieten, die zich in gindse koker bevinden !

De oude man zweeg en ogenblik.

— Moge het lot nimmer de vloek over ons brengen...!

Zijn laatste woorden werden overstemd door een dreunende donderslag, en onwillekeurig krompen beiden ineen.

— Het is een vreemd verhaal, sprak de Noorman toen het gerommel weggestorven was. Hij rees overeind. Onwillekeurig liep hij op de zware pijlenkoker toe, die de oude man hem gewezen had, en bekeek deze.

— Ge moogt hem wel in handen houden als hij uw belangstelling opwekt, zei Allard. Een vreemd verhaal, zegt ge. Hecht ge er enig geloof aan ?

— Ik weet het niet.

De Noorman bekeek de pijlen. Zij waren gemaakt van staal, en zeker behoorden ze tot de vreemdsoortigste wapens welke hij had gezien. Het moest reuzenkracht vereisen om deze boog af te schieten, waarbij deze pijlen behoorden.

— Bekijk de schachten eens goed wees de oude man.

— Gelooft ge zelf aan die legende ? vroeg Eric, scherper dan hij bedoelde.

— Er zijn zoveel oude verhalen, nietwaar? Bovendien is er in onze legende nog sprake van een verborgen schat.

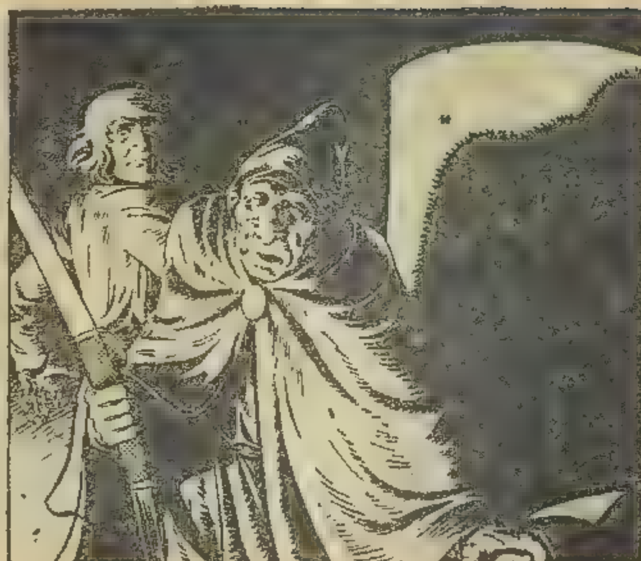
Eensklaps flitste buiten een nieuwe bliksemschicht voorbij het venster. Een ogenblik overgoot een koud blauwig licht de gehele zaal, en bij de glans daarvan zag Eric zoveel angst en onzekerheid op het gelaat van de oude man getekend, dat er een diep gevoel van medelijden in hem opwelde...

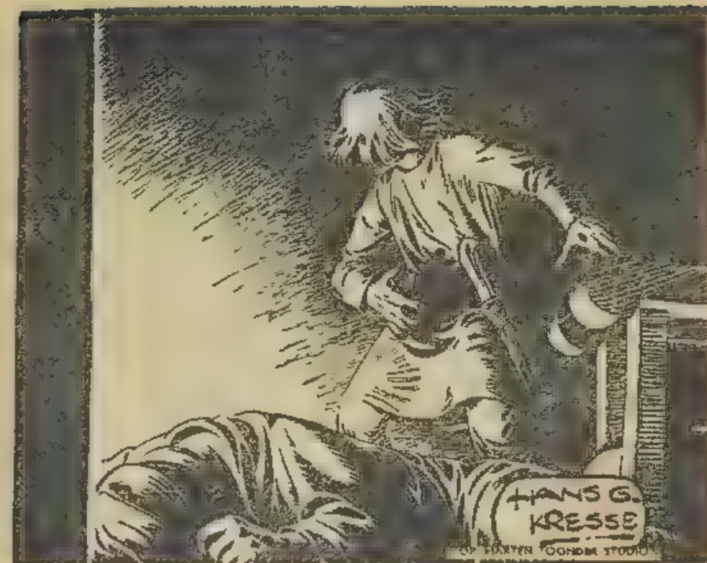
— Luister, zei hij vriendelijk. Indien ik u helpen kan...

Hij kwam niet verder. Buiten, ergens in het gebouw, schoot plotseling een angstige kreet op. Voetstappen renden nader door de gang. Meteen vloog de deur open, en op de drempel vertoonde zich een jonge man. Zijn kleren waren bemorst met modder. Zijn gelaat was grauw van angst. Reeds flitste de hand van de Noorman, op alles voorbereid, naar zijn zwaard, toen de oude Allard zich oprichtte.

— Gudrun... hijgde hij moeilijk. Gudrun, mijn zoon... !

Hijgend deed Gudrun een pas achteruit, als wilde hij zich tegen de muur wegdrukken. Eric had nooit iemand gezien die zo bevangen was door angst als deze man.

— Het komt, mompelde Gudrun verwezen. Vader... het komt... !

Zijn blik richtte zich op de deuropening, en plotseling leek het of hij daar, in de duistere gang waaruit hij was weggevlucht, iets zag naderen, zo onzegbaar gruwelijk dat zijn laatste zelfbeheersing brak. Met een schorre kreet wendde hij zich om en vluchtte blindelings weg door een tweede deur, die in de zijwand was aangebracht.

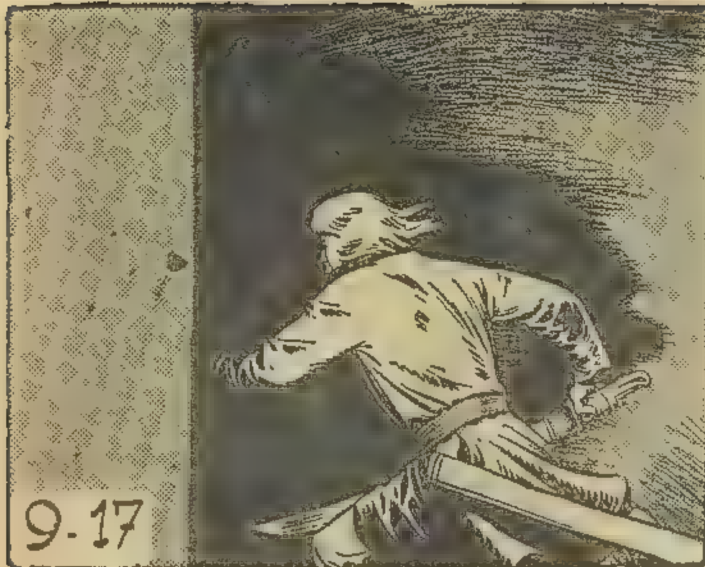
De oude Allard had zich aan de leuning van zijn stoel vastgegrepen, toen hij zijn zoon eensklaps voor zich zag. Hij wankelde. Het was of hij plotseling alles begreep, en deze waarheid haast niet dragen kon.

— De vloek...! Hij heeft de vloek over ons losgelaten...! vormden zijn droge lippen. Wij zijn verloren, tenzij... Hij deed half vallend een paar passen voorwaarts, bereikte de stookplaat en rukte met wilde haast de reusachtigge boog naar zich toe.

— De Boog van Allard... ! Snel !

Eric had zich reeds omgewend om de jonge Gudrun achterna te springen, toen de uitroep van de oude man zijn oor bereikte. Haastig terugkomend zag hij hoe deze een vertwijfelde poging deed om het zware wapen te spannen. Maar de hevige opwinding scheen te veel te zijn voor zijn verzwakte krachten. Een duizeling overviel hem. Alle dingen wentelden voor hem rond, en met een zachte uitroep zakte hij in elkaar. De zware boog viel uit zijn handen.

Eric stond op het punt zich over hem heen te buigen, toen een onverwacht gerucht hem deed verstijven. Op hetzelfde ogenblik zag hij een donkere vorm door de deuropening naar binnen schieten; een grauwend iets, dat in een flits voorbij schoot en wegdook in de richting waarin Gudrun verdwenen was.

— Gudrun ! ! schreeuwde Eric hees. Met twee wilde sprongen was hij bij de deur, waardoor het grauwend ding verdwenen was. Een donkere gang strekte zich voor hem uit. In de verte hoorde hij Gudrun's rennende voetstappen. Maar tussen hen beiden in wist de Noorman het nameloze, grommende iets, dat in een flits uit de duisternis was gekomen om de man te achtervolgen, die daarginds grauw van angst wegvluchtte voor zijn noodlot...

Nimmer te voren had Eric iets ontmoet, dat zoveel afgrijzen bij hem opwekte. Iedere spier in zijn lichaam spande zich in instinctief verweer. Toch aarzelde hij geen ogenblik. Zijn zwaard opheffend stormde hij de donkere gang in, voorbereid op het ergste ! In de verte, bij een kruising van twee gangen, brandde licht, en één ogenblik zag hij daarin een monsterachtige schim opdoemen. Maar deze bewoog zich razend snel, en toen Eric de kruising bereikte lagen de gangen leeg en doods voor hem.

Alleen de nagalm van het onheilspellende gegrauw weerkaatste nog flauw tussen de vochtige muren...

— Gudrun ! riep de Noorman dodelijk ontsteld. Gudrun... !

Op dat ogenblik klonk uit de schemerige gang voor hem plotseling een langgerekte gil op. Nog eer het geluid geheel was weggestorven, snelde hij verder. Een blinde onrust dreef hem voort en deed hem alle omzichtigheid uit het oog verliezen. De gang maakte een scherpe bocht. Zonder zijn vaart in te houden, sloeg hij de hoek om, klaar om aan te vallen. Toen bleef hij als aan de grond genageld staan...

Onder het walmend schijnsel van een aan de muur bevestigde flambouw, lag de man die hij had willen redden. Gudrun's gezicht was verwrongen van angst. En terwijl hij langzaam zijn zwaard liet zakken, besefte de Noorman vol machteloze woede dat hij te laat was gekomen.

Onbewegelijk staarde de Noorman neer op de man aan zijn voeten. Maar zijn gelaat was doodsbleek geworden en om zijn lippen kwam een bittere trek. Een redeloze haat tegen het gruwzame onbekende, dat Gudrun zo genadeloos had besprongen welde in hem op. Indien op dat ogenblik het gegrauw opnieuw had opgeklonken, zou de Noorman zich zonder nadenken in de richting van het geluid hebben gestort. Maar alles bleef stil. Een stilte, duizendmaal dreigender dan welk geluid ook had kunnen zijn. Eric huiverde.

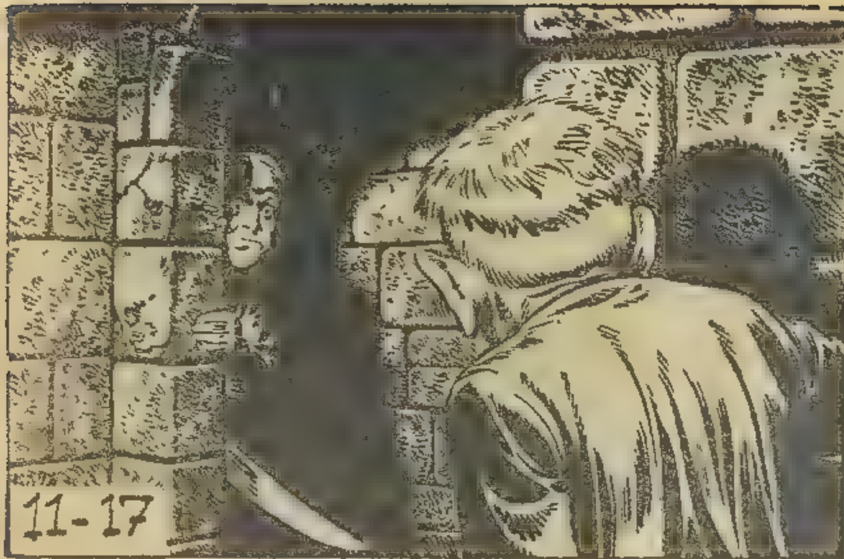
Wat verborg zich in deze vergeten burcht, vroeg hij zich af. Gudrun moest het gezien hebben eer het hem bereikte, en op het gezicht van de man las Eric hevige schrik en ontsteltenis. Diep in hem waarschuwde zijn instinct, fluisterde hem toe dat hij hier iets ontmoet had dat boosaardig was als het kwaad zelf, wild en ontembaar als het noodweer, dat hoog boven zijn hoofd over het kale bergland vaagde.

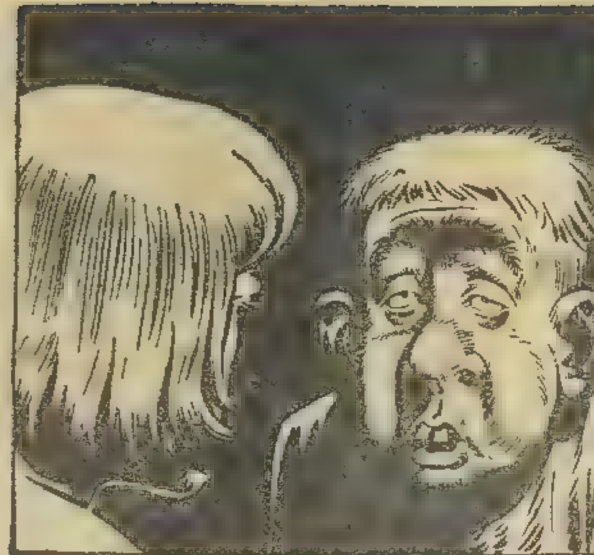
— Ik moet gaan, dacht de Noorman. Het heeft geen zin om hier langer te blijven. Bovendien is de oude Allard thans alleen en onbeschermd.

Hij wierp een laatste blik op Gudrun eer hij terugkeerde.

— Het heeft u te pakken gekregen ! mompelde hij grimmig. Maar wat het ook moge zijn ik zal deze burcht niet verlaten eer ik weet wie uw moordenaar is, Gudrun ! !

Behoedzaam zocht hij zijn weg terug. Alles bleef stil. Ergens ver weg klonk alleen het gerucht van druppelend water langs de oude gewelven. Maar hoe dreigend was die stilte thans. Wat hield zich in die diepe schaduwen op ? Eric was op alles voorbereid. Toen hij de hoek van een gang bereikte, drong onverwacht een flauw gerucht tot hem door. Hij rukte zich ademloos tegen de muur, hief zijn zwaard op en luisterde...

Eric hoorde de langzame voetstappen reeds dichter naderen. Reeds spande hij zich voor de sprong, toen het geluid eensklaps verstomde. In de doodse stilte die volgde, vroeg de Noorman zich gejaagd af of de ander hem soms ontdekt had. Hij wachtte even; roerloos. Eindelijk sloop hij geruisloos naar de hoek en, zijn zwaard klaar houdend om toe te stoten, wierp hij een snelle blik rond zich...

Een ogenblik was hij verbijsterd. Voor hem stond een kleine man, die hem dodelijk geschrokken aanstaarde. Meteen herkende Eric de trage dienaar.

— Blijf staan ! gebood hij scherp. Wat zoekt gij hier ? Spreek !

— I-ik h-hoorde iets..., lispelde Hector nederig. Een stem... eh... een roepende stem! Daarom kwam ik. H-Hebt gij mij soms geroepen?

Erics staalgrijze ogen boorden zich in die van de ander. Was deze onnozele Hector wel zo dom als hij wilde doen voorkomen ? of speelde hij een uiterst geslepen rol teneinde andere, geheimzinnige motieven te verbergen ?

— Is er wellicht iets d-dat u angst heeft aan-aangejaagd, Heer ? onderbrak Hector. Zeg h-het mij gerust, dan kan ik... eh... u beschermen. Heer Allard verwacht d-dat van mij.. ziet gij !

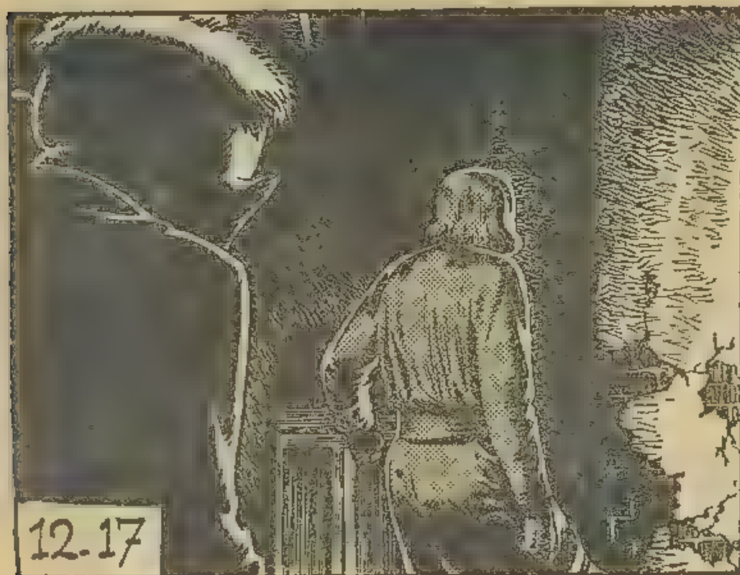
Heer Allard ! Erics gedachten flitsten terug naar de oude man, die hij bewusteloos in de burchtzaal had moeten achterlaten. Allereerst moest hij hem in veiligheid weten.

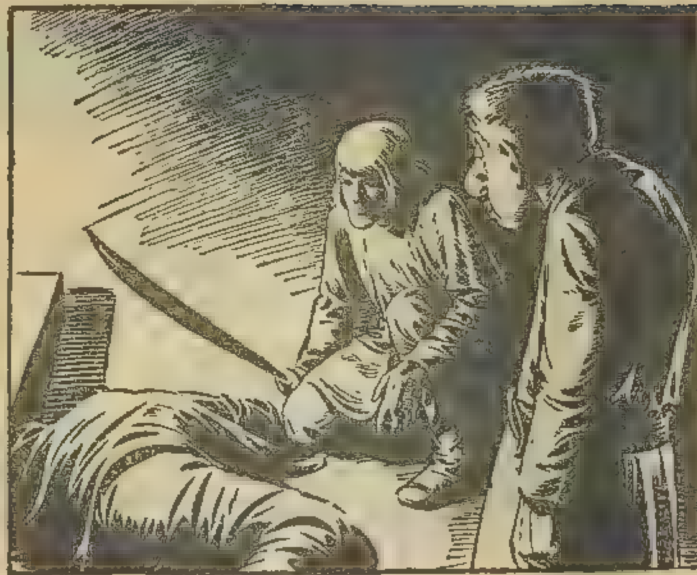
— Ga voor ! beval hij kort. Breng mij naar de grote zaal

Met lijzige bewegingen ging de dienaar hem voor, van tijd tot tijd verward in zichzelf mompelend.

Zo naderden zij de burchtzaal. Hector betrad het eerst de drempel. Plotseling slaakte hij een gil van ontzetting. Sidderend klemde hij zich aan de Noorman vast en dook weg achter diens rug.

— D-d-d-aar ! In de schad-d-duw... ! Ik zag het be-bewegen !

De Noorman liep zonder aarzelen de burchtzaal in. Maar hoezeer hij zich ook inspande, hij kon niets onderscheiden. Wel meende hij een ogenblik een zacht gekras te horen, als van grote klauwen, die soepel wegsluipen over een stenen vloer. Eric beet zich op de lippen.

Langzaam begon de vreesaanjagende sfeer ook op hem in te werken. Het onzichtbare, dat Gudrun gedood had, en Hector zo'n hevige angst aanjoeg, zonder ooit te voorschijn te komen, had een dreiging, waaraan hij zich niet onttrekken kon.

De oude man lag nog steeds naast zijn stoel, maar toen hij snel nader trad, zag de Noorman verwonderd, dat Allard thans de grote boog omkneld hield. Toen hij hem verliet had het wapen echter naast hem op de grond gelegen. Hij boog zich haastig over Allard heen.

Behoedzaam tilde hij de oude man op en droeg hem naar de stoel.

Eric keek hem strak aan tot de burchtheer eindelijk zijn ogen opende en verwezen om zich heen staarde. Het duurde een ogenblik eer hij de Noorman herkende.

— Gij..., bracht hij moeilijk uit, hebt gij... Gudrun ?

— Ge kunt Gudrun's lot raden. O ! Allard, antwoordde Eric zacht, vooral gij die weet wat er omgaat door de donkere gangen.

Een trek van pijn trilde over het gezicht van de oude.

— Ik wist het... Ik wist het..., mompelde hij koortsig. Ik heb het gezien, het was hier... ik wist wat het betekende.

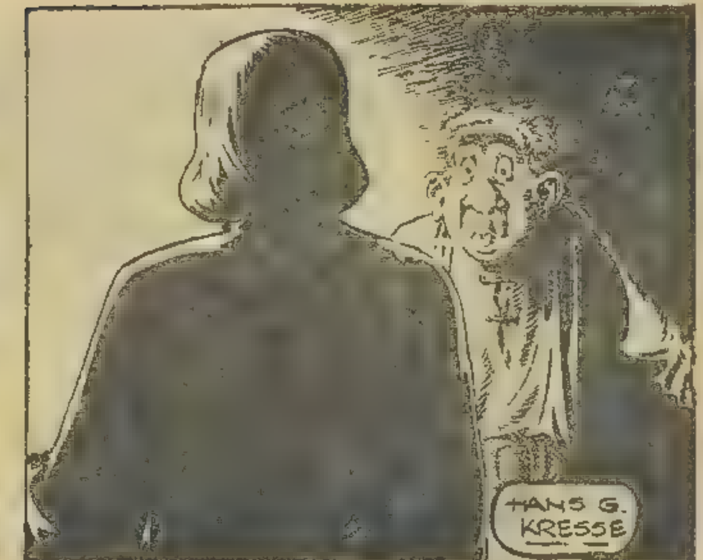
— Dat vermoedde ik reeds. Ge probeerde ondanks uw zwakte nog de boog van Allard te richten, nietwaar ? Zeg mij Heer Allard, hoe zag het er uit ?

Met inspanning van al zijn krachten greep de oude man Eric's arm en bracht zijn gezicht dicht bij dat van de Noorman.

— Het is de vloek... de vloek van Allard. Ga hier weg ! Ik waarschuw u ! Ga weg eer het te laat is !

De Noorman trachtte de oude man gerust te stellen. Maar de burchtheer verzonk in een somber zwijgen. De gebeurtenissen van de laatste uren waren te zwaar voor hem geweest. Eric begreep dat hij zo niet verder kwam. Met een medelijdende blik op het wasbleke gelaat van Allard wenkte hij de bediende die het gehele toneel sidderend had gadegeslagen.

— Leg hem te rusten ! beval hij zacht. Uw meester is uitgeput.

Daarna keerde hij zich om en raapte gedachteloos de boog op, die nog steeds op de grond lag.

— De boog van Allard, fluisterde de Noorman.

Terwijl hij het zware wapen bekeek had hij plotseling het gevoel dat hij hier een der sleutels tot het geheim in handen hield. Het geheim dat Gudrun gedood had, en dat door de oude man « de Vloek van Allard » werd genoemd. Wat bedoelde hij daarmee ? Had het iets te maken met de oude legende, die de burchtheer hem verhaald had ?

Plotseling trof Eric's blik een inkerving op de boog. Nauwkeurig toekijkend zag hij dat het een klein wapenschild was, dat op de handgreep van de boog was aangebracht. Een vreemd, zinnebeeldig teken was daar zichtbaar, en toen hij een der pijlen opraapte zag hij dat datzelfde teken op de schacht was aangebracht. Hij staarde er lang naar. Even had hij het gevoel gehad dat hij de betekenis van deze tekens begreep. Maar het was even snel verdwenen als het opkwam, en alleen de raadselen bleven over.

Achter hem naderden schoorvoetende stappen. De Noorman wendde zich om. Hector kwam het vertrek binnen.

— Mijn meester verzoekt u b-bij hem te ko-komen, lispelde hij, bijna onhoorbaar. H-hij heeft iets v-van groot belang met u te be-bespreken.

— H-hier is het, Heer, fluisterde Hector, nadat hij de Noorman was voorafgegaan naar een zijvertrek. En een gordijn terzijde schuivend, voegde hij er aan toe :

— Ontziet h-hem zoveel mogelijk, H-Heer. Mijn meester is... eh... zeer zwak !

Eric knikte zwijgend en trad hem voorbij. Er brandde slechts één enkele vlam in het sombere slaapvertrek, en bij dat vage schijnsel zag hij de oude man rechtop in het bed zitten.

— Hier ben ik, Heer Allard, sprak hij zacht, maar met vaste stem. Gij hebt mij geroepen ?

— Ik heb nagedacht, de stem van de oude man was dof. Gij zijt een dapper man, vreemdeling. Ge hebt Gudrun trachten te redden — en een ogenblik had ik de hoop dat gij mijn gehele geslacht van de Vloek zoudt bevrijden. Ik liet u hierheen komen om u alles te vertellen wat ik weet, en om u te vragen mij bij te staan.

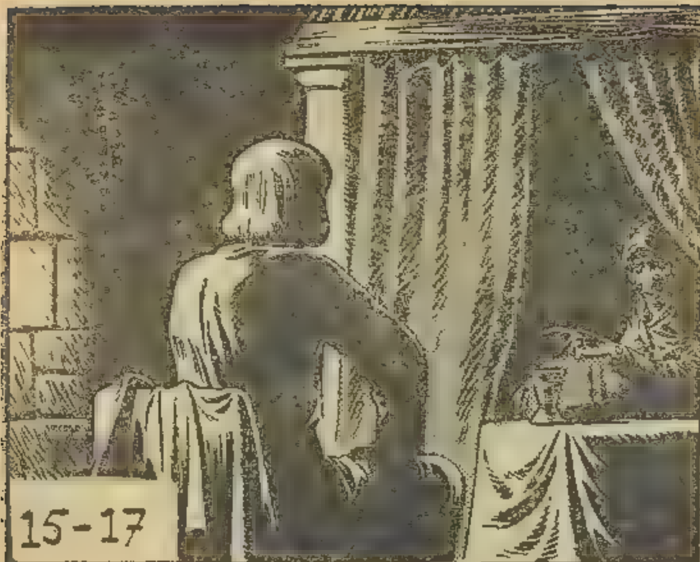
— Dat was mijn bedoeling, vreemdeling. Thans echter schijnt het mij onrechtvaardig. Waarom zou ik, een oud man, die nog slechts enkele dagen te leven heeft, zo'n zwaar offer van u vragen ! Mijn hele leven heb ik getracht de Vloek weg te houden. Thans ben ik aan het einde van mijn krachten. Ik mag anderen niet meeslepen in mijn val.

Hij richtte zich op en staarde Eric doordringend aan.

— Ga, vreemdeling, voor het te laat is ! Neem Hector met u mee en laat mij achter in deze burcht, vervallen als de trots van mijn geslacht ! Laat de Vloek van Allard over mij komen. Ga... !

De vlam bewoog zacht in de tocht en in het vertrek was het doodstil geworden. Toen deed Eric vastberaden een pas naar voren, en er lag een zekerheid, die alles beheerste, in zijn houding.

— Ik ga niet op uw aanbod in, Heer Allard, zei hij helder. Gij hebt mij nodig ! Ik ben geen lafaard ! Ik blijf.

Eric trok kalm een zetel naar zich toe en nam voor het bed plaats.

— Hoor mij aan, Heer Allard, sprak hij rustig. Mijn besluit staat vast. Ik ga niet heen. Gij kunt mij vertrouwen. Maar wil ik ooit een einde maken aan de Vloek, die uw geslacht nu al zolang bedreigd heeft, dan moet ik zo goed mogelijk op de hoogte zijn. Vertel mij alles wat u bekend is.

Langzaam knikte de oude man.

— Uw verzoek is redelijk, vreemdeling. Geloof mij, het was mij liever geweest indien ge u niet aan de gevaren die hier rondwaren had blootgesteld. Maar ik kan u niet weerhouden. Vraag dus wat ge weten wilt. Ik zal u zo goed mogelijk antwoorden.

En toen Allard dit bevestigde, ging Eric verder.

— Ik heb mij tevergeefs afgevraagd wat Gundrun deed. Volgens u heeft hij de Vloek losgelaten, nietwaar ?

— Gudrun verbrak het geheim, dat ik hem vanochtend mededeelde, zei Allard zacht. Het is de gewoonte in mijn geslacht dat het legendarische geheim van de schat van Allard van vader op zoon wordt overgedragen. Nadat ik hem het geheim openbaarde, waarschuwde ik hem er geen gebruik van te maken. Doch Gudrun sloeg mijn waarschuwing in de wind en ging heen... Hij stierf door de machten, die hij zelf had losgelaten toen hij mijn verbod overtrad... !

— Waaruit bestond dat verbod ?

— Gudrun stierf omdat hij de Verboden Deur opende waarachter het onbekende sinds eeuwen wacht om toe te springen...

Zijn stem brak af. De Noorman sprong met een ruk overeind. Daar galmde plotseling een hees geschreeuw op, gevolgd door datzelfde vreeswekkende gegrom dat Eric ook hoorde toen hij Gudrun trachtte te redden.

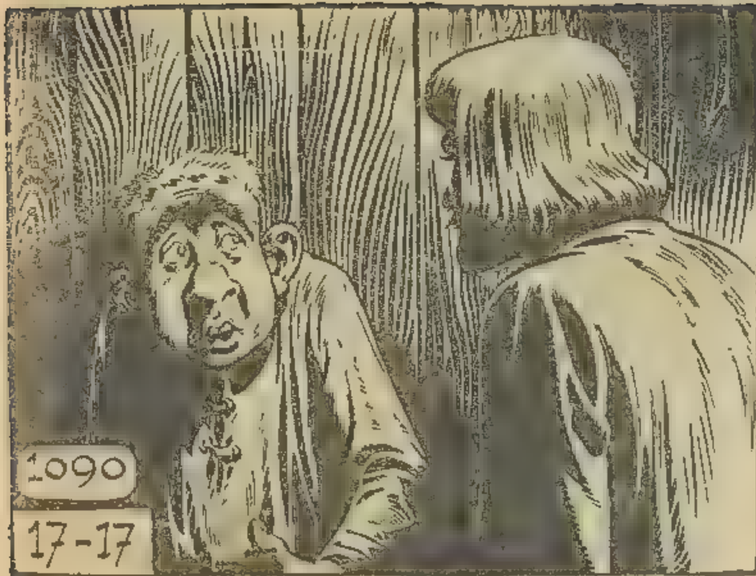

Nog voor die angstschreeuw was weggestorven, stormde Eric reeds het slaapvertrek uit. In wilde haast rende hij de gang door die naar de burchtzaal leidde; en zo hevig was zijn onrust dat hij bijna een kruispunt van drie gangen voorbij was gegaan zonder het op te merken. Maar juist toen hij de kruising bereikte, galmde het afgrijselijke geluid hem opnieuw tegen. Een hoog, angstig gegil was het, vrijwel onmiddellijk gevolgd door het angstaanjagende gegrauw, dat Eric thans zo goed kende...

Met een schok hield de Noorman zijn vaart in en luisterde ademloos. Kwam het geschreeuw niet uit de linker gang ? Het scheen zich snel te verwijderen; te willen verdwijnen in het hart van de oude burcht. Iedere aarzeling zou hem het spoor bijster doen worden. Een driftige uitroep slakend trok de Noorman zijn zwaard en snelde de linkergang in ! Eric spande al zijn krachten in. Maar het onzichtbare, grauwende ding daar ver voor hem uit in de duisternis leek altijd sneller te zijn. Soms kostte het hem de grootste moeite het geluid nog te volgen. Door bochtige gangen, en over vochtiguitgeslagen trappen ijlde hij voort, steeds dieper afdalend in de gewelven onder het kasteel. Waar hij zich precies bevond wist hij al lang niet meer.

Plotseling, toen hij de treden van een verzakte trap afsprong, zag de Noorman een geweldige grote deur voor zich. Een flambouw brandde daarvoor. Een van de deuren stond half open. Maar wat Eric het meest verbaasde was de kleine figuur, die sidderend voor deze vreemd poort stond. In een flits herkende hij hem. Het was Heer Allard's trage dienaar Hector. Een hevige argwaan maakte zich van Eric meester. Wat deed deze man hier... ?

— Wat voert gij hier uit ! beet de Noorman toe. Dit is de tweede maal dat ik u hier in de gewelven vind !

— H-h-hecttttor werd mee... eh... gesleurd... M-m-meegesleurd door een M-m-monsterrr ! ! !

— Praat geen onzin !

Eric stelde de dienaar enige strenge vragen. Maar hoewel deze zich allerhevigst in zijn eigen woorden verwarde, en doorlopend naar adem snakte, bleef hij toch bij wat hij gezegd had. Hij had in de burchtzaal gestaan, toen hij plotseling aangegrepen werd door een groot, ruig ding, dat hem grommend meevoerde.

— H-h-het was een ding d-dat hier niet h-h-hoorde, Hee-heer ! Ik verzette mij... eh... dapper. Maar het voerde mij mee. G-g-griezelig, hé ?

— Waar bracht het u dan heen ? wou Eric sceptisch weten.

— Hierheen ! mompelde Hector sullig.

— En wat gebeurde er toen ?

— T-t-toen liet het me los..., zei Hector, innig voldaan. Om d-deze deur open te maken. En toen p-pakte het me niet w-weer. m-maar ging ge-gewoon weg.

Plotseling verscheen er schrik in Hector's ogen toen hij zag dat Eric op het punt stond de deur te openen.

— N-nee, nee ! zei hij angstig. Ge m-moogt niet naar binnen !

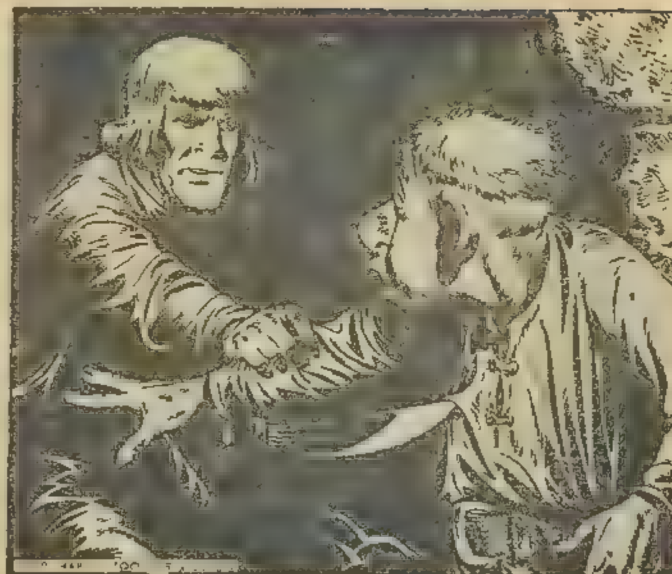
— Waarom niet ? vroeg Eric, wiens argwaan weer steeg.

— Z-zhoomaar... V-van Heer Allard ! lispelde Hector. Dit is d-de Verbo-boden Deur... !

Het begon Eric plotseling te vervelen.

— Kom mee ! gebood hij strak. En de angstige Hector bij de arm grijpend, opende hij de deur en trad met hem naar binnen

Hij zag hoe de lichten tegen een zware muur waren gevestigd, en nu hij nader trad ontwaarde hij ook een diep gat in die wand, als had iemand daar kort geleden ruw de stenen uitgebroken.

Een uitroep van Hector stoorde hem. Zijn angst blijkbaar vergetend, liep de trage dienaar op het gat toe en raapte zonder aarzelen iets op, dat over enkele stenen lag uitgespreid. In het zwakke licht zag Eric dat het een mantel was...

— V-van Heer G-Gudrun! lispelde Hector voldaan. H.het is de m-m-mantel van Gudrun. Hi hi. Gek he, dat i-ik die nu toe-toevallig vind... !

Toen was het Eric als klonk de stem van de oude man weer zacht in zijn oren :

— Gudrun verbrak het geheim dat ik hem vanochtend vertelde... hij stierf door de machten die hij zelf had losgelaten toen hij mijn verbod overtrad... !

— Volg mij ! zei de Noorman, plotseling besluitend. Wij gaan naar binnen !

Doch Hector deinsde vol afgrijzen terug.

— O n-nee ! murmelde hij ontzet. N-n-niet doen !...

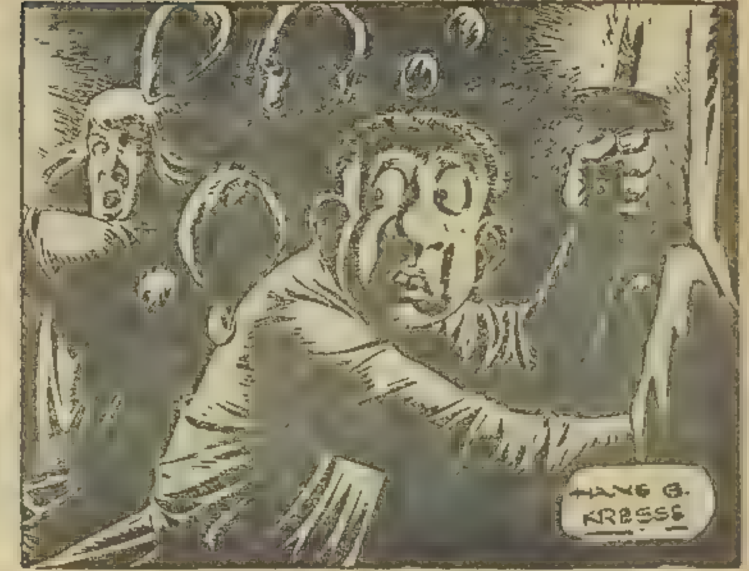
Zonder aarzelen zette de Noorman, wiens wantrouwen hoe langer hoe sterker werd, hem de punt van zijn zwaard op de borst.

— Mee ! gebood hij vast, en nadat zij elk een fakkel hadden genomen, ging hij de sidderende man voor door het donkere gat.

Een eindeloze gang strekte zich voor hen uit. Het licht schitterde spookachtig langs de witte kristallen, die zich overal langs de wanden hadden afgezet. IJskoude tocht woei hun tegen. En uit de onpeilbare duisternis voor hen klonken soms zachte, onbestemde geluiden.

Kronkelend voerde de gang door de rotsen, en leek bij iedere pas meer omlaag te gaan. As hij zich de ligging van de burcht indacht, kon Eric zich voorstellen hoe hij thans diep in de hoge bergen moest zitten, die achter het kasteel opstaken. Waarheen ? Zijn blik gleed langs de wanden. Onnoembaar oud schenen die hem toe. Nog voor de eerste dagen van de geschiedenis moest deze gang reeds uit de rotsen zijn gehakt. Welke vreemde onbekende dingen hadden toen hun weg door de duisternis gezocht ? Welke vergeten vormen, waarvan het bestaan door niemand meer herinnerd werd...

— Z-zullen we n-niet liever t'rugke-keren, Heer... ! kwam Hector's stem angstig achter hem.

— F-fijn terug n-naar het haardvuur, he... Daar zal ik u dan een be-beker warme wijn brengen, sloeg hij troosteloos voor.

En toen de man voor hem niet antwoordde :

— O-of desnoods twee be-bekers... !

— Sssst ! ! !

Met een ruk bleef de Noorman staan. Ook Hector verstarde. Daarginds, in de donkerte, klonk eensklaps een zwaar gesnuit, onmiddellijk-gevolgd door hetzelfde zinloze gegrauw dat Eric zich met zoveel afgrijzen herinnerde...

De dienaar slaakte een schrille gil.

— M-m-monsters ! prevelde hij asgrauw wordend, en draaide zich in paniek om. W-weg ! Vluchten ! S-snel vluchten... !

Hij strompelde weg. In zijn blinde schrik holde hij tegen de zijwand, die hier zeer bouwvallig was. Een zwaar gerommel klonk op, en ook Eric ontsnapte een kreet toen hij zag hoe zware steenbrokken losraakten en omlaag begonnen te komen.

— Domkop ! snauwde hij, terwijl hij wild achteruit sprong.

Er kwamen steeds meer stenen naar omlaag. Een zware rotsblok scheerde vlak langs Hector's gezicht en rukte de gillende dienaar de fakkel uit de hand. Niet ver van hen af zag Eric een ondiepe uitholing in de zijwand van de gang.

— Hier ! beet hij zijn van angst verlamde tochtgenoot toe, en de man bij de arm grijpend trok hij hem de holte binnen.

Zo stijf mogelijk tegen de achterwand gedrukt zagen zij de stenenregen langs zich heen vallen. Elk ogenblik verwachtte Eric, dat ook de overhangende rots, welke de holte waarin zij stonden overdekte, in beweging zou komen. Maar dit bleef hen gelukkig bespaard. Langzaam werd het gerommel zwakker. En met grenzeloze opluchting zag de Noorman hoe de stroom van vallend puin minder werd

— W-we lleven nog... ! lispelde Hector eindelijk, als kon hij het zelf moeilijk geloven. Eric zuchtte diep.

— Ja, we leven nog, herhaalde hij, Maar uw schuld is het niet. Het lijkt me beter dat gij hier achter blijft, mijn vriend. Als ge weer een domheid uithaalt, konden we wel eens aanzienlijk minder geluk hebben.

De gedachte alleen in de donkere gang te blijven, trok Hector weinig aan. Maar het besluit van de Noorman stond vast.

— Blijf hier wachten tot ik terugkeer, beval hij, en de flambouw hoog optillend ging hij behoedzaam verder de gang in.

Terwijl hij over het neergestorte puin klom, vroeg hij zich af of het ding, waarvan het gesnuif Hector zo verschrikt had, zich nog in de buurt zou bevinden. Wellicht had het zware gerommel het zoveel schrik aangejaagd dat het was weggevlucht. Of wachtte het daarginds, voor hem, ergens in de duisternis, klaar om toe te springen ? Voetje voor voetje ging Eric de Noorman verder.

Eric herinnerde zich later nooit meer, hoe lang hij door de gang liep. De eentonige opeenvolging van rotswanden en krommingen scheen ieder besef van tijd weg te nemen. Maar zijn flambouw was reeds tot de helft opgebrand, toen hij de indruk kreeg dat de gang zich plotseling verwijdde, overging in een veel grotere ruimte, die als een poel van duisternis voor hem lag, ingesloten door de bergwanden.

Hij bleef staan en staarde zoekend voor zich uit. Binnen de lichtcirkel van zijn fakkel bewoog niets. Maar daarbuiten... ?

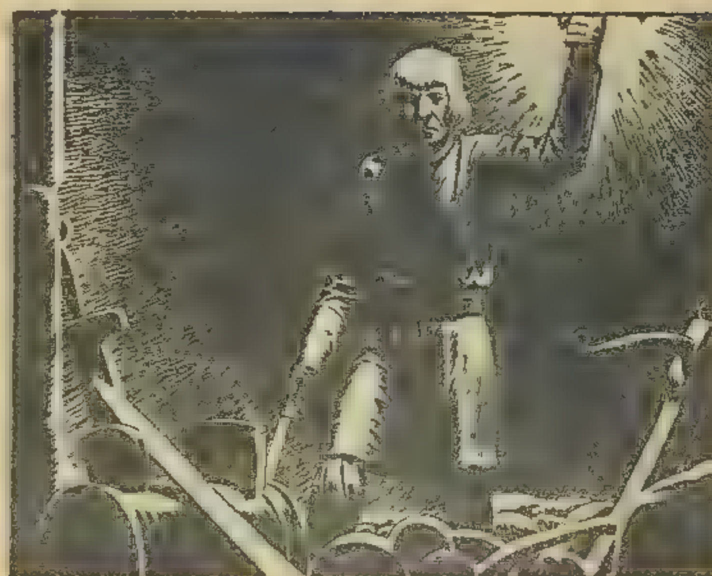
— Vooruit ! mompelde de Noorman en met langzame stappen liep hij de duistere ruimte binnen.

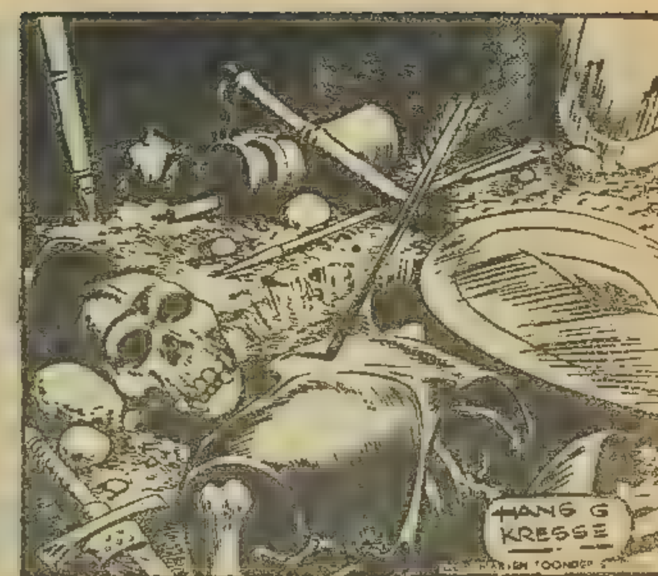
Een onbestemd gevoel van spanning had zich van hem meester gemaakt. Voor het eerst sinds de onheilspellende gebeurtenissen in de burcht van Allard voor hem begonnen, had de Noorman de indruk dat de oplossing van het geheim voor hem lag. Hier, in deze ruimte, voelde hij, lag het antwoord op de vraag wie Gudrun doodde; wie Allard bedreigde. Hier was het gebied van de Vloek... !

Naarmate hij voortschreed werd het duidelijk voor Eric dat hij zich in de kratervormige opening tussen de rotsen bevond. Het moest de binnenzijde zijn van de reusachtige berg, die hij bij zijn aankomst achter de burcht had zien opsteken. Maar wat hem het meest verbaasde was, dat hij langs de randen van de brede krater richels meende te onderscheiden. Het licht zo hoog mogelijk opheffend kwam hij nader. Een zachte uitroep van verwondering ontsnapte hem. Daarboven waren de bouwvallen zichtbaar van stenen woningen. Primitief en lomp waren ze, en vermoedelijk in geen eeuwen meer gebruikt. Half verzakte stenen trappen verbonden de verschillende vlakten.

— Werk van mensenhanden, fluisterde Eric. Wat houdt zich hier in deze verloren rotsdorpen op... ?

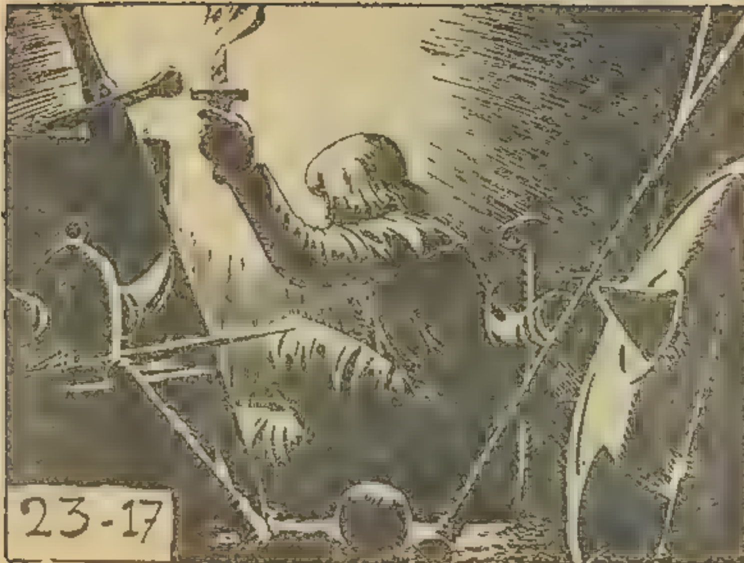

Met groeiende verbazing vervolgde Eric zijn weg langs de rotswand. Als een honingraat was de rotswand uitgehold in gangen en kamers. Alles was nu verlaten, maar eenmaal moest hier een volk geleefd hebben.

Geruime tijd dwaalde hij van rotskamer naar rotskamer. Hij stond op het punt om het dorp weer te verlaten en verder te gaan, toen hij plotseling bleef staan en voor zich uittuurde. Hij stond tegenover een der laatste holen, en een ogenblik had hij gemeend het licht van zijn fakkel gelig weerspiegeld te zien in iets, dat diep in de holte lag. Nader tredend zag hij hoe de weerspiegeling sterker werd. Vele voorwerpen tekenden zich af in de lichtcirkel. Het waren wapens, borstschilden en andere voorwerpen, die hier kennelijk al onnoemelijk lang gelegen hadden. Maar wat de Noorman met grenzeloze verbazing vervulde was, dat ze vervaardigd waren van zuiver goud...

— De Legende van Allard mompelde de Noorman verbijsterd. Daarin was ook sprake van een legendarische schat. Zou dit... !

Zijn adem stokte eensklaps. Onwillekeurig was hij nader gekomen en het licht viel nu ook in de verste hoek van de grot. Daar, voor hem lag een kolossaal geraamte, te groot om ooit van een mens te kunnen zijn. De grote, aapachtige schedel moest eenmaal met een helm gedekt zijn geweest. Ook had deze vergeten, niet menselijke krijger een reusachtig gouden borstschild gedragen. Thans was dit doorboord door een grote pijl; de pijl die hem eenmaal, eeuwen en eeuwen geleden, ter aarde deed storten. En met een oogopslag herkende Eric dit wapen. Het was dezelfde pijl als hij in de burcht gezien had bij de boog van Allard... !

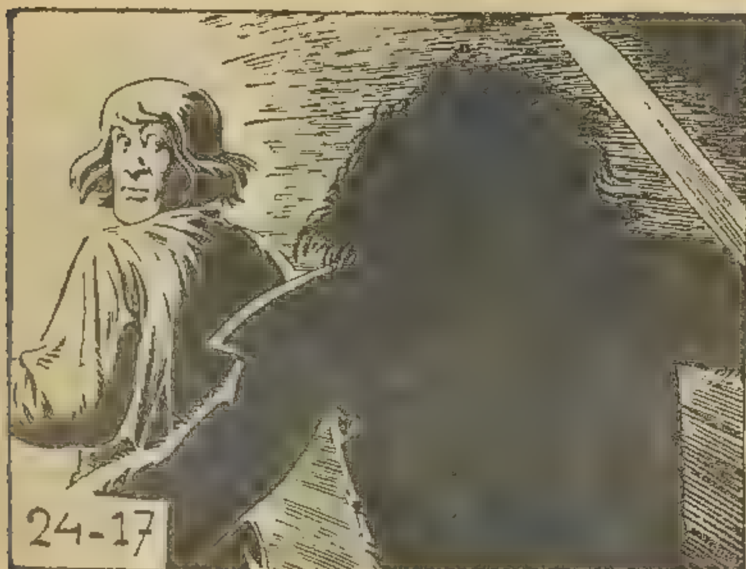

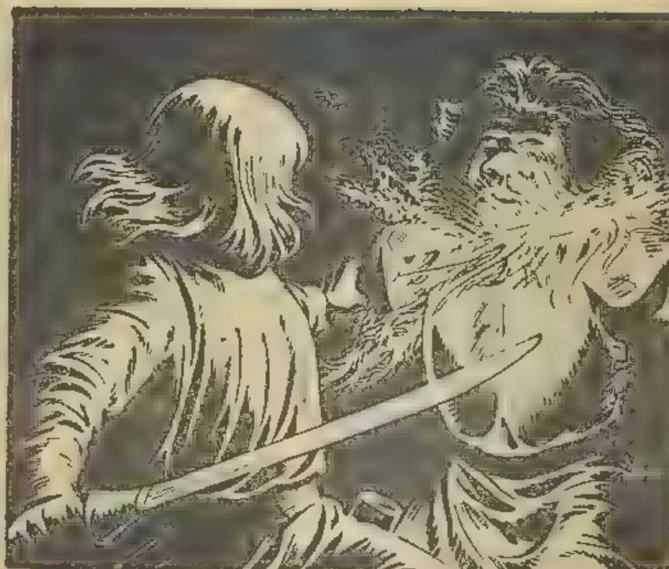

Behoedzaam knielde Eric neer en bezag de pijl aandachtig. Een onwezelijk gevoel bekroop de Noorman. Na duizenden jaren stond hij hier alleen in de duisternis als de laatste toeschouwer van een nauwelijks voorstelbaar drama dat zich in die grijze voordagen moest hebben afgespeeld. Het verhaal van de oude man was dus waar, dacht Eric. De stalen pijl, die hij hier voor zich zag, was daarvan het meest afdoende bewijs. Eric bekeek het wapen met een lichte huivering. Weer had hij even een gevoel van bekendheid, toen hij het kleine wapenschild op het schild ontwaarde, dat hij ook op de pijlen gezien had die bij de boog behoorden. Maar net als de vorige keer kon hij zich niet te binnenbrengen waar hij deze tekens vroeger gezien had.

Lang bleef hij niet staan. Hij was uitgetrokken om te ontdekken waaruit de Vloek bestond, die Gudrun doodde, en meer dan ooit stond zijn besluit vast om de oorzaak der dreiging, die zo lang de oude burcht beheerst had, te ontraadselen. Ergens in de duisternis moest de oplossing van dit alles schuilen. Op het punt de grot te verlaten, bekeek hij voor het laatst de vreemde wapens. Zij waren gesmeed volgens een manier die hij nog nimmer te voren had gezien. Zo diep was hij in de beschouwing daarvan verdiept. dat hij niet de zware schaduw opmerkte, die geruisloos langs de rotswand nadersloop. Even aarzelde de gedaante toen het schijnsel van de fakkel hem trof. In het onzekere licht vertoonde zich een brede gestalte, gekleed in dezelfde gouden borstplaten die het geraamte droeg. Een plat, aapachtig gelaat stond laag tussen de schouders, en de kleine loerende oogjes richtten zich woedend op Eric, die onbewust van deze nadering met de rug naar hem toestond. Het volgend ogenblik spanden de spieren van het aapachtige ding zich voor de sprong...

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Een gesmoord gegrauw uitstotend, stortte de reusachtige, aapachtige krijger zich op Eric.

Tijd om zijn zwaard te trekken bleef hem nauwelijks. Reeds had het grauwende ding hem bijna bereikt. Eric's hersens werkten bliksemsnel. Koelbloedig hief hij zijn fakkel op en sloeg er mee naar zijn aanvaller. Brullend week de reusachtige gestalte terug, en bijna op hetzelfde ogenblik trok de Noorman zijn wapen. Een soepele beweging bracht hem buiten het bereik van het grote zwaard. Doch die voorsprong duurde maar één ogenblik. Dol van woede en pijn stormde het aapachtige ding opnieuw op hem toe.

Hijgend bewogen zij zich om elkaar heen. In zijn ene hand hield de Noorman de fakkel. Als dat licht ooit uitdoofde, was hij verloren. Het weerzinwekkende monster voor hem was gewend aan duisternis.

Hun zwaarden schampten langs elkaar. Eric's lemmet flitste bliksemsnel heen en weer. Met enkele felle slagen wist hij zijn tegenstander in de verdediging te brengen, en daarna dreef hij hem onstuimig terug naar de rotswand. Grauwend, zich wanhopig verwerend week de aapachtige achteruit. Eric gunde hem geen ogenblik rust. Alleen deze uiterst snelle aanval kon hem het leven redden, besefte hij. De rug van het goudgeharnaste wezen raakte de rotsen. Hier hield het zich nog even staande, brede houwen uitdelend. Maar de Noorman zag dat het niet lang meer zou duren. Al zijn krachten verzamelend, sprong hij onverwachts naar voren en stootte zijn zwaard met ontembare kracht omhoog. Indien de stoot doel getroffen had, was het gevecht daarmee beslist geweest. Maar het monster week plotseling terug. Eric's zwaard raakte de rotswand. En terwijl een wee gevoel van schrik in hem omhooggolfde, merkte de Noorman hoe zijn zwaard als een glazen staaf brak op de harde rots. Meteen suisde een uitval van zijn zegevierende tegenstander op hem neer!

Ter nauwernood ontweek Eric de uitval van het razende ding tegenover hem. Al zijn krachten inspannend, ijlde hij weg, opnieuw naar de gang waardoor hij gekomen was.

Dicht achter hem klonk het wilde grauwen van zijn beestachtige vervolger. Zonder zijn vaart een ogenblik in te houden wierp Eric een jachtige blik over zijn schouder. In de ingang van de gang tekenden zich de gedrochtelijke omtrekken van het reusachtige ding reeds af.

Met grote, soepele sprongen joeg het achter hem aan. De Noorman besefte dat het hem binnen enkele minuten zou inhalen. En dan !...

Een plotselinge gedachte schoot in Eric op; een wanhopig plan, waarvan de roekeloosheid hem verschrikte. Maar er was geen andere mogelijkheid. Met wilde sprongen rende hij voort. Het gegrauw achter hem kon niet meer dan tien passen van hem af zijn. Zijn laatste krachten verzamelend sprong Eric vooruit. Hij bevond zich thans in het vervallen gedeelte van de gang, niet ver van de plaats waar Hector en hij reeds eerder door een instorting overvallen waren toen zij hierheen kwamen. Hier had hij op gerekend. Nog even rende hij door. Onder het lopen greep hij een zware steen van de grond. Met alle kracht die in hem overbleef slingerde hij de steen tegen de zijwand van de vervallen gang. Een ontploffing kon geen heviger uitwerking hebben gehad. Een hevig gerommel klonk boven hem op. Rotsstukken kwamen los, steenslag stortte omlaag. Door vocht en verwering van eeuwen stond dit gedeelte van de gang reeds lang op instorten en was het minste geweld voldoende om het wankele evenwicht der stenen te verbreken. Het gerommel zwol aan tot een oorverdovend geraas. En door deze hel van losschietende stenen en opstuivend gruis rende de Noorman, zijn hoofd met de arm beschermend, half verstikt verder.

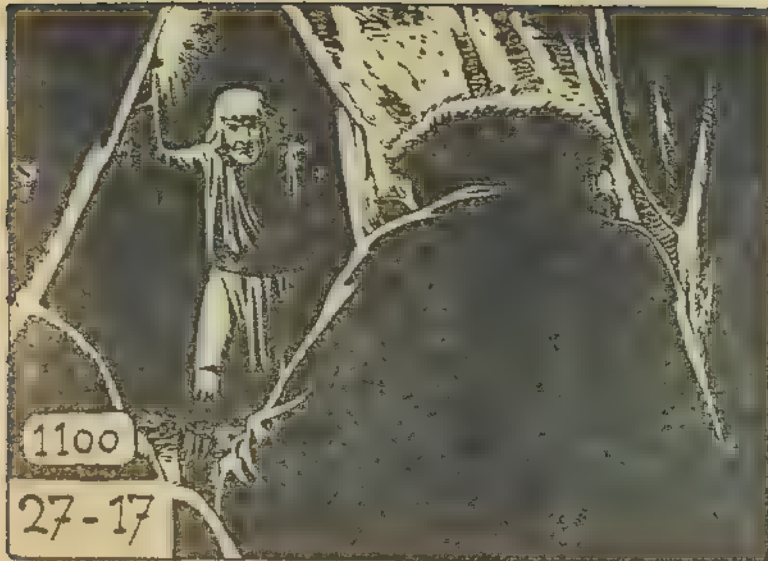
Pas toen hij het veilige gedeelte van de gang bereikt had, hield de Noorman zijn vaart in. Als een lawine kwamen rotsen en puin omlaag en vulden de gang, die sinds onheugelijke tijden de enige toegang was geweest naar de verloren rotsdorpen en de onmetelijke schatten die daar opgestapeld lagen. Een ogenblik nog meende hij tussen de inzakkende gewelven een vage schaduw te zien; een monsterachtige schim die zich gedrochtelijk aftekende tegen de hel van puin en vallend gesteente. Toen suisden de laatste, zware rotsblokken, die de wand gestut hadden, omlaag, en boven het wegstervende rumoer van de instorting vernam hij een enkele, schrille kreet. Nog even rommelde het na in de donkerte. Daarna werd alles stil.

— Het einde, mompelde de Noorman. Het einde van het monster van Allard...

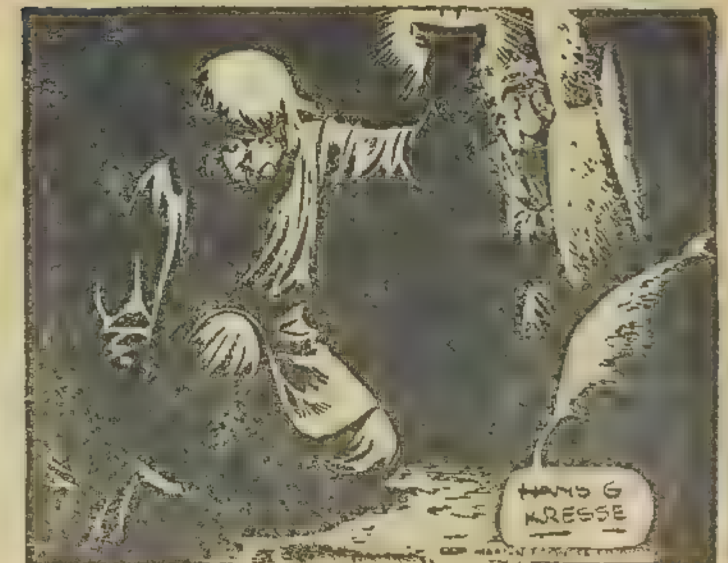
Lang stond hij naar de opgehoopte steenmassa te kijken, denkend aan het aapachtige ding, dat thans daaronder begraven lag. In gedachten keerde hij zich om en begon terug te lopen; terug naar de plaats waar hij Hector had achtergelaten. Maar hoewel hij opgelucht moest zijn om deze afloop, betrapte hij zichzelf op een somber voorgevoel. Tevergeefs trachtte hij het van zich af te zetten. Alles was nu immers afgelopen. Doch het hielp weinig. Zijn instinct, sterker dan zijn rede, waarschuwde hem op een onverklaarbare manier dat de geschiedenis van de Boog van Allard nog niet zijn beslag had gekregen. Eric verhaastte zijn stap. De fakkel hoog boven zijn hoofd houdend, snelde hij door de gang terug, tot hij de holte voor zich zag, waarin de trage dienaar was achtergebleven.

— Hector ! riep de Noorman zacht. Hector ! Kom te voorschijn!

Maar zijn stem werd meegevoerd door de echo's zonder dat er een antwoord kwam. En toen hij snel op de holte toeliep, werd het dreigend voorgevoel sterker.

— Hector, herhaalde de Noorman scherp. Waar zijt gij ?

Angst overviel hem. Wat kon er met de onnozele dienstknecht gebeurd zijn ? Hij liet het licht over de achterwand van de holte spelen. Een zucht van verlichting ontsnapte hem. Voor hem, dicht tegen de rotswand gedrukt, stond een sidderende figuur.

— Kom te voorschijn, Hector, beval Eric, Alles is veilig.

— N-nee, n-nee, lispelde deze, bijna onhoorbaar. N-niet veilig. Ver-verschrikkelijk gevaa-vaarlijk... !

— Onzin, zei de Noorman .

— Niet n-naar buiten, mompelde Hector vastbesloten. Anders is H-Hector verloren ! Hu..k... Het monster....

— Het monster is verdwenen, sprak de Noorman. Ge behoeft geen angst meer te hebben. De Vloek van Allard is voorgoed weg....

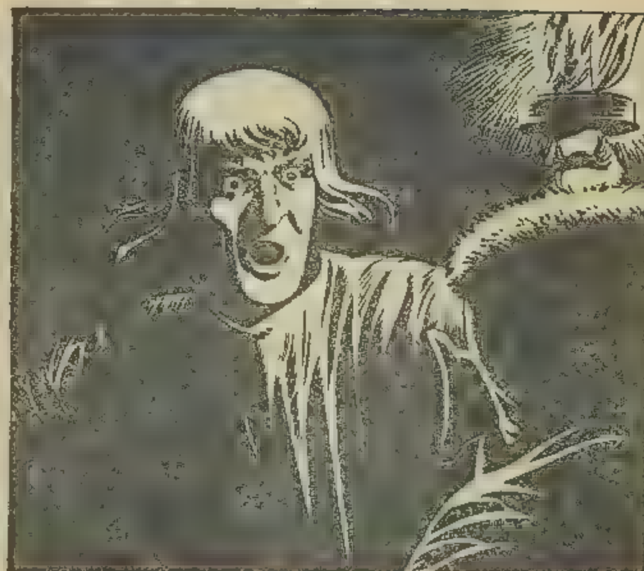
— Het was h-hier, Heer... Vlak bij mij. Ik hoorde het. Het g-grauwde en wilde hier b-binnen komen... H-het raakte mij aan... Toen klonk in de v-verte lawaai... eh... en het vluchtte... M-maar het was hier ! Zo waar a-als ik hier sta.

— Uw verbeelding heeft u natuurlijk parten gespeeld in de duisternis trachtte Eric te bemoedigen.

— O· nee..., bracht Hector moeilijk uit G-geen verbeelding... T-t-tastbare werkelijkheid. D-daar...!

Geringschattend keek Eric in de richting die de dienaar aanduidde. Plotseling echter liet hij zich met een gesmoorde uitroep van verbazing op de knieën zakken en staarde wild naar de weke bodem. In het zand tekende zich een paar grote, aapachtige voetafdrukken af. Hector sprak de waarheid. Het monster moest hier ver voor de Noorman geweest zijn. Maar hoe kon dat, als het achter hem onder het puin begraven lag ? Dit spookachtig opduiken van de grote aapachtige, wiens einde hij zelfs had gadegeslagen, was zo onwezenlijk dat het de Noorman voor één ogenblik de adem benam.

— N-nu ziet gij zelf, lispelde Hector. Het monster was hier.

Eric antwoordde niet. Door zijn hoofd flitste een wir-war van gedachten en vermoedens. Het kon niet, hield hij zichzelf voor. Het primitieve ding, dat deze gangen zolang beheerst had, was dood. Het was onmogelijk dat het op een en hetzelfde ogenblik Hector bedreigd had en zijn einde vond onder het neestortend gesteente. Maar was dit een wezen van vlees en bloed ? Of beschikte de Vloek van Allard over krachten, die te spookachtig waren om er over te spreken ?

— Welke kant vluchtte uw monster op ? vroeg hij Hector scherp.

— H-het leek naar de kant van de bu-burcht, stotterde de dienaar. T-toen het gerommel opklonk g-gaf het een schreeuw en v-verdween !

— Naar de burcht ! schreeuwde de Noorman opgewonden.

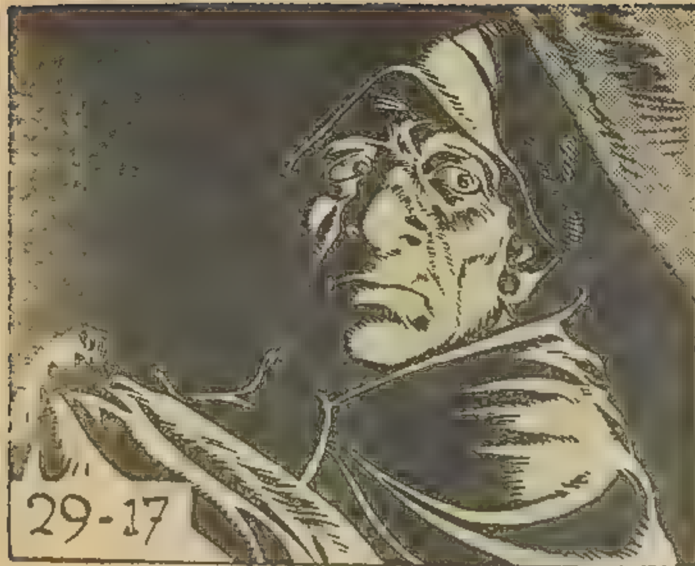
Plotseling, bijna intuitief, begreep hij alles. De verklaring was zo eenvoudig dat hij niet begreep hoe hij die over het hoofd had kunnen zien. Er moesten zich twee van deze reusachtige, aapachtige krijgers in de grote ruimte tussen de rotsen hebben bevonden. Deze tweede moest de gang zijn ingegaan terwijl hij de vergeten rotsdorpen onderzocht. Al die tijd was het wezen vóór hem geweest. Terwijl hij door het eerste monster achtervolgd werd en voor z'n leven rende, had het tweede Hector ontdekt. Nu pas was het weggevlucht...

— Kom mee ! riep de Noorman uit.

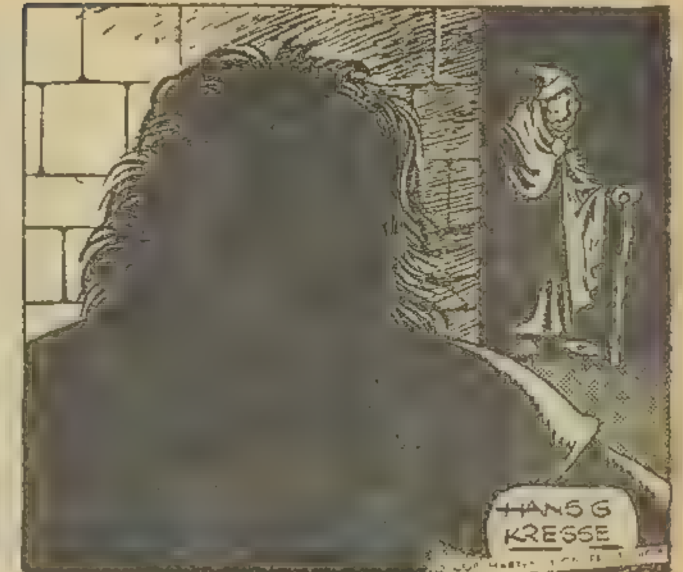
Een hevige opwinding maakte zich van hem meester. Zonder Hector af te wachten draaide hij zich om en rende met grote sprongen verder door de gang.

— H-heer ! Voo-voorzichtig, niet zo v-v-v-vlug, kermde de dienaar.

Doch Eric sloeg geen acht op hem. Hij besefte wat Hector nog niet duidelijk was : dat slechts één weg voor het beestachtige, primitieve ding was overgebleven — de weg naar de burcht waar de oude Allard machteloos wachtte.

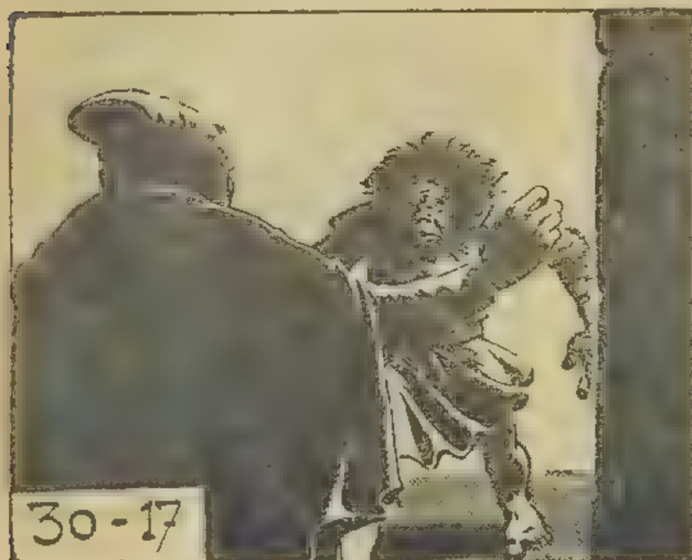
In zijn somber slaapvertrek had de oude burchtheer gespannen de terugkeer van Eric afgewacht. Maar toen de uren verliepen, zonder dat zijn beschermer terugkeerde, hadden angst en uitputting hun tol geheven, en hij was in een onrustige sluimering gevallen.

Hij wist niet hoelang hij reeds geslapen had, toen hij eenklaps wakker schrok. Moeizaam overeind komend trachtte hij zich te herinneren wat hem had doen ontwaken. Alles was stil om hem heen. Toch beklemde hem een vage vrees. Krampachtig hief hij het hoofd op en luisterde.

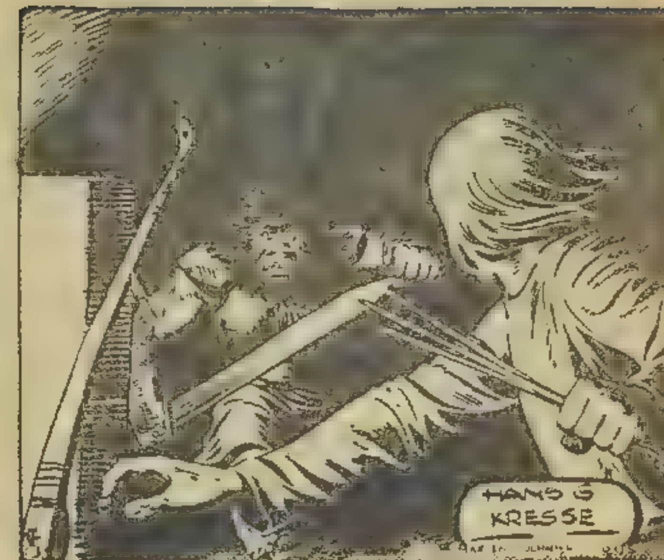
Ergens in het donkere gebouw klonk eensklaps een zacht gerucht. Het gevoel van naderend gevaar werd zo sterk in hem, dat hij bevend van zijn legerstede rees en naar zijn stok tastte. Hij voelde zich erg zwak. Zijn hand zocht steun langs de muur terwijl hij zich moeilijk in de richting van het geluid bewoog. In de hoge gang woei een koude tocht hem tegen, maar alles bleef stil. Had hij zich vergist ? Even bleef de oude Allard staan. Maar neen, daar was het weer. Een bijna onhoorbaar geschuivel, dat uit de richting van de grote burchtzaal scheen te komen. Zijn angst werd sterker. Maar hij stamde uit een sterk geslacht, dat nimmer was teruggeweken op de drempel van het gevaar. Zwaar op zijn stok steunend sleepte hij zich naar de ingang van de zaal en wierp een huiverende blik naar binnen...

Zijn adem stokte. Niet ver van hem af onderscheidde hij een reusachtige schim, die dreigend op hem toegleed. De glans van het vuur bescheen een woest gelaat en glansde in een paar gouden borstplaten.

— De goden zijn blind voor ons lot, mompelde de oude man sidderend. De vloek van Allard is teruggekeerd...

Dodelijk ontsteld zag de oude man het harige monster op zich toekomen. Hij zag hoe het aapachtige gedrocht zijn armen reeds uitbreidde om hem te omvatten, en werd verlamd door schrik. Alleen zijn ogen bewogen nog. In een flits doorzochten zij het vertrek om in een zetel bij het vuur te vinden wat zij zochten. Daar lag de reusachtige boog van Allard zoals de Noorman hem had achtergelaten. Doch de oude Allard besefte dat hij te zwak en te zeer door vrees bevangen was om het wapen ooit te bereiken.

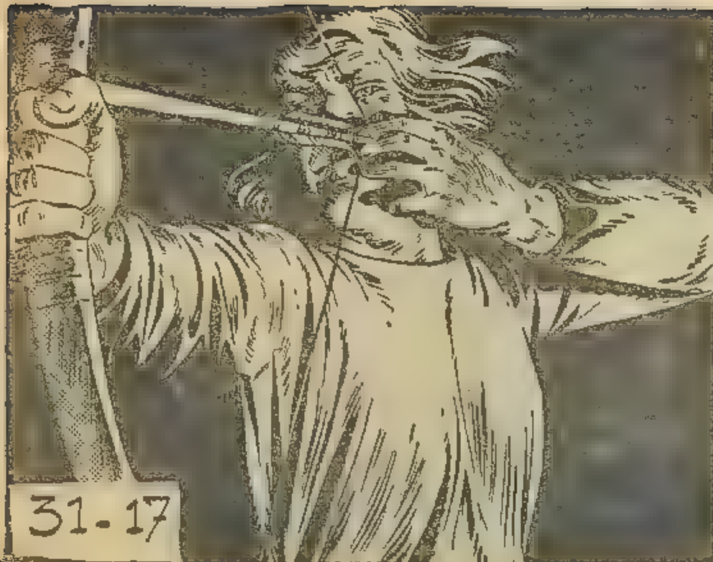
Op dat ogenblik, toen Allard alles verloren waande, vernam hij plotseling rennende voetstappen in de gang. Een sterke vuist rukte het gordijn terzijde, en in de deuropening stond Eric de Noorman !

Als een wilde was de Noorman door de gangen gerend toen hij bewust werd van het gevaar waarin de oude man verkeerde. Eén blik leerde hem dat hij nog juist op tijd kwam. Zodra het monster hem echter ontwaarde stootte het een dreigend gegrom uit. Het vermoedde deze nieuwe tegenstander als veel gevaarlijker dan de oude man. Bliksemsnel rukte het zijn breed, gouden zwaard te voorschijn en sprong met ontblote tanden op de lenige figuur in de deuropening toe.

Toen hij het beestachtige gedrocht naar zich toe zag komen, flitste Eric's blik naar de reusachtige boog. Met een soepele sprong ontweek hij zijn dierlijke tegenstander en vloog op de zetel toe. Dit was zijn laatste, wanhopige kans. In een beweging legde hij een pijl op de boog en trachtte het zware wapen te spannen, terwijl een hevige opwinding hem beheerste...

Maar in een hoek van het vertrek schudde een oude man vertwijfeld het hoofd en zocht steun tegen de muur.

— Niemand kan die boog spannen, mompelde hij zwak. Slechts één krijger uit Allards geslacht is daartoe in staat, Wij zijn verloren...

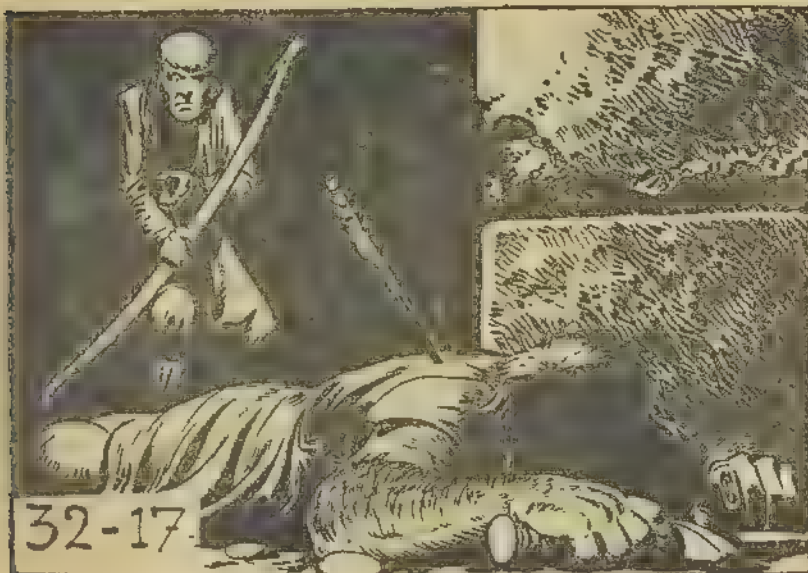

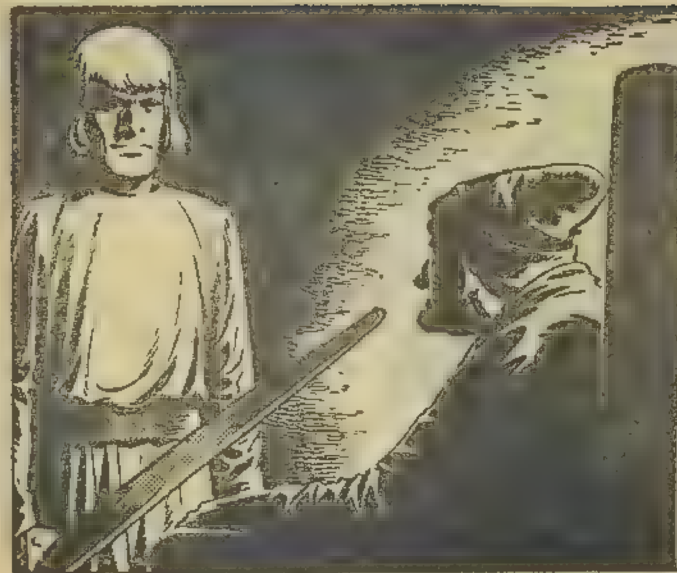
Eric zag het monster op zich toespringen. Het gedrochtelijke, behaarde wezen wekte zoveel haat en afschuw in hem op dat hij nauwelijks meer wist wat hij deed. Wild hief hij de boog van Allard op en rukte de pees achteruit. Het wapen was zo zwaar te spannen, dat hij het gevoel kreeg of zijn spieren uiteengescheurd werden. Maar met inspanning van al zijn krachten richtte hij de stalen pijl op het grauwende gedrocht.

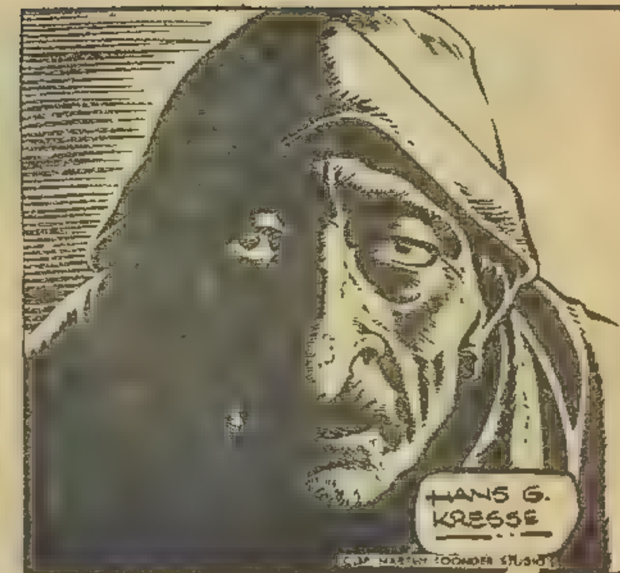
— Wees vervloekt ! siste hij tussen zijn opeengeklemde tanden. Wees vervloekt, moordenaar van Gudrun ! Met die woorden schoot hij de pijl af...

Een hevige gil ontsnapte het razende wezen. Als door een stalen vuist teruggedreven verstarde het midden in zijn sprong en greep wild klauwend naar de plaats waar de pijl van Allard zijn gouden borstschild doorboorde. Eric zag een waanzinnige angst in diens ogen opvlammen. Was het de herinnering aan de pijlen van Allard, die eenmaal, eeuwen lang geleden, zovele van zijn soortgenoten geveld hadden ? Moeizaam richtte het zich op. De Noorman zag het gevaar en sprong terug eer de maaiende klauwen hem bereikten. Meteen greep hij een tweede pijl. Ieder ander zou gevallen zijn onder het schot, maar het gedrocht uit de holen scheen de kracht van tien levens te hebben. Toen het Eric's beweging zag slaakte het een wilde schreeuw en vluchtte terug naar de deuropening.

Zo snel waren zijn bewegingen dat de Noorman nauwelijks tijd overbleef eer de aapachtige gestalte het beschermende duister van de gang bereikte. Vastberaden sprong Eric hem na. Hij had het gevoel of hij na al deze eeuwen eindelijk een oude rekening vereffende. Ge zult mij niet ontkomen ! mompelde hij grimmig, en spande voor de tweede maal de boog van Allard...

Gedreven door een razende angst vluchtte het monster door de duistere gang. Doch voor het ver kon komen, richtte Eric met dodelijke koelbloedigheid zijn boog en joeg het walgelijke gedrocht een tweede pijl tussen de schouderbladen. Hij zag het beestmens plotseling met een gil omhoog springen als een aangeschoten dier. Het uitte een dof gerochel en stortte voorover op de stenen. Toen voer een laatste huivering door het zware lichaam, en het werd stil.

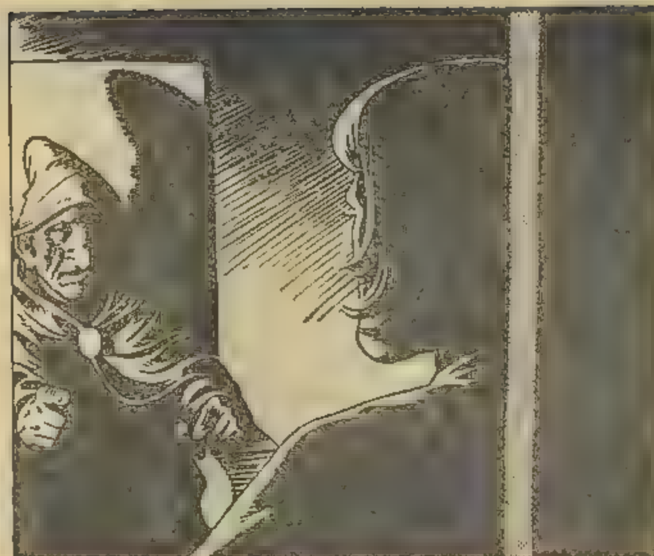
Langzaam wendde Eric zich om en liep terug naar de burchtzaal. De oude kasteelheer, die door Hector zorgzaam in de zetel voor het vuur was geplaatst, staarde hem eerbiedig aan toen hij binnentrad. Het scheen de oude man toe, dat de hoge gestalte van de Noorman nog groter was dan anders, en op diens gebruind gelaat lag een edele uitdrukking.

— Heer Allard, sprak de Noorman, eenmaal aarzelde ge mij een taak te geven ! Thans is die taak volbracht ! Aan de vloek, die op Uw huis rustte, is een einde gekomen.

De oude Allard kon de eerste ogenblikken niet antwoorden. Doch in zijn blik las de Noorman meer dankbaarheid dan woorden ooit konden uitdrukken. Eindelijk maakte hij een bevend handgebaar in de richting van een andere zetel.

— Neem plaats vreemdeling, zei de oude man zacht. Wat gij gedaan hebt, zal ik nooit kunnen vergelden. Ik hoorde van Hector, dat gij zelfs de moed gevonden hebt om door de Verboden Deur te gaan en de Vloek tot in zijn duisterste holen op te sporen. Vreemde dingen hebt ge daar aanschouwd. Wellicht kan ik een deel van mijn schuld afdoen door U deze raadselen te verklaren. Wilt ge mijn verklaring aanhoren, vreemdeling ? Luister dan naar de geschiedenis van de Boog van Allard.

— In oude tijden werden deze streken bewoond door een volk met een hoge beschaving. Zij bezaten zelfs het geheim om goud te harden, zo, dat het sterker werd dan het beste staal.

Lang duurde hun macht echter niet. Zij werden aangevallen en uitgemoord door een veel lager staand ras, een ras van beestmensen, zoals gij die zelf hebt leren kennen. Hun rotswoningen werden door deze monsters veroverd, hun wapens en gouden uitrustingen vielen hun ten prooi. In de grote rotsholte, die gij bezocht, vestigden deze beestmensen zich, en van daaruit ondernamen zij plundertochten. Niemand dorst hun te weerstaan. Tot eindelijk Allard tegen hen optrok. Zijn zware boog en stalen pijlen waren wapens waartegen de beestmensen niet opgewassen waren. Allen kon hij niet vernietigen.

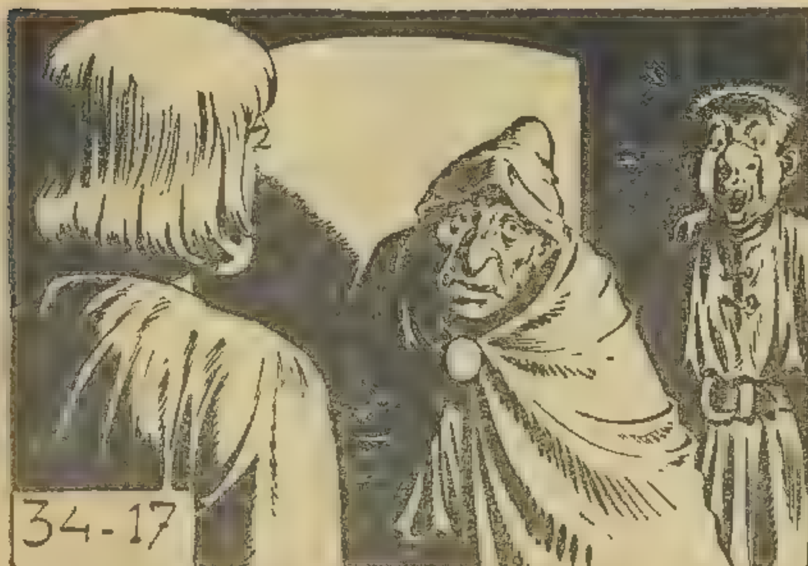
Daarom liet hij alle toegangen tot de grote holte instorten, behalve de laatste. Voor het einde van deze toegang bouwde hij zijn burcht. Eeuwen verliepen. In de duistere holen stierven de beestmensen langzaam uit. Maar nog altijd was waakzaamheid geboden, en in mijn geslacht werd hun geschiedenis daarom van vader op zoon oververteld. Ook ik vertelde het aan Gudrun.

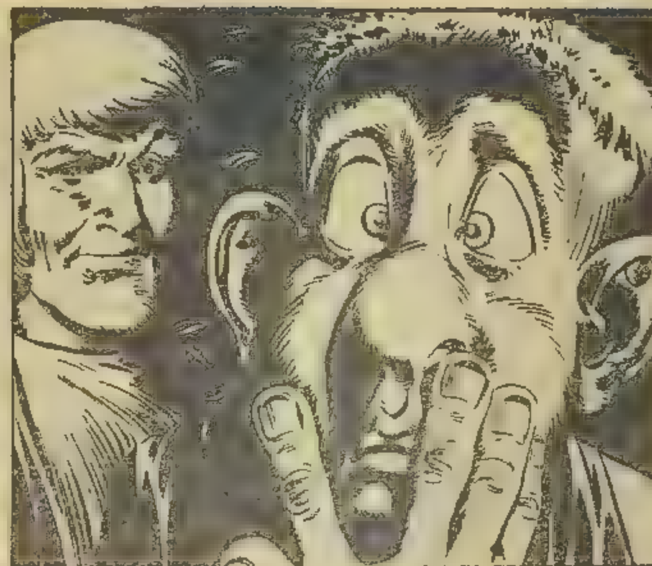
Begerig naar de mateloze goudschatten opende hij de toegang en bevrijdde zo de laatste monsters. Maar gij hebt de vloek opgeheven. Ik kan thans rustig sterven. Alleen verbaast het mij dat gij in staat waart deze boog te spannen. Volgens de overleveringen zijn alleen leden uit het geslacht van Allard daartoe in staat... !

Zwijgend had de Noorman het verhaal aangehoord. Nu nam hij de zware boog op, en wees naar de vreemde tekens die in de boog gegrifd waren. Kent gij deze tekens ! vroeg hij zacht.

— Dat is het blazoen van ons geslacht...

— In dat geval maak ik daar ook deel van uit, want deze tekens komen voor in mijn blazoen...

Hevig verbaasd rees de oude man op. Glimlachend toonde Eric hem de gesp van zijn zwaardgordel, waarin dezelfde motieven verwerkt waren. Zowel gij als ik stammen uit het geslacht van Allard !

— Maar wie zijt gij dan mompelde de kasteelheer, terwijl zijn blik zich op de zwaardgesp vestigde. Noem mij Uw naam !

— Ik ben Eric, zoon van Wogram, Koning over het volk der Noren !

Hector slaakte een doordringende gil, toen die woorden tot hem doorklonken. K-k-koning... ! En ik heb hem niet b-b-b-binnen gelaten.

Hij rende op een zetel toe en begon deze met koortsachtige haast met een slip van zijn overkleed schoon te vegen. « N-n-neemt U toch plaats... K-kan ik iets voor U doen... K-k-k-koning... ? »

Eric kon zijn lachen niet houden toen hij de trage dienaar eensklaps zo actief zag worden. Ge hebt een trouw dienaar wendde hij zich opgewekt tot de oude Allard, blij dat hij de ernstige sfeer eindelijk breken kon. Ik zou zuinig op hem zijn als ik U was.

— Eric de Noorman, sprak Allard met vreugde. Ja, gij moet een afstammeling van Allard de Held zijn ! In U herken ik alles wat dit geslacht groot maakte, en waardig om het geheim der rotsen eeuwenlang te verdedigen. Er straalde zoveel blijdschap uit zijn ogen dat Eric er verlegen onder werd. En ik, dwaze oude, meende dat mijn Huis tot ondergang gedoemd was ! mompelde de oude Allard. Terwijl het krijgers zoals gij voortbrengt. Gij kunt U niet voorstellen hoe trots ik ben U te zien. Het lot ontnam mij een zoon, maar thans heb ik het gevoel of het mij een andere teruggeschonken heeft. Hector ! Haal het beste uit onze karige voorraden ! Vandaag eet een koning uit het geslacht Allard met ons... !

Met grote haast volgde de dienaar het bevel op, en enkele ogenblikken later kon de oude man Eric naar een eenvoudige dis leiden. Voldaan keek Allard toe hoe Eric zich het maal goed liet smaken. De spijzen waren eenvoudig, maar zij werden hem met zoveel vreugde aangeboden dat de Noorman het gevoel kreeg aan een eremaal te zitten. Vriendelijk dankte hij de kasteelheer voor zijn goede zorgen.

— Het is thans leeg geworden in uw oude burcht, Heer Allard, zei de Noorman. De vloek is opgeheven en niets bindt U meer aan deze plaats. Wilt ge niet met mij terugkeren naar mijn kasteel, om daar als mijn gast, uw laatste jaren door te brengen.

Hij schrok, toen achter hem een doffe slag weerklonk.

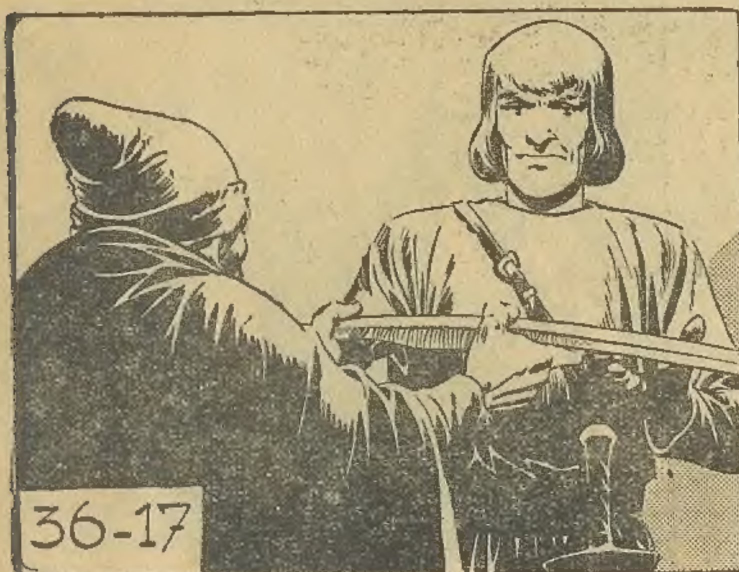
Deze koninklijke uitnodiging had Hector zo hevig opgewonden dat hij een schotel uit zijn handen had laten vallen. Stralend kwam hij op Eric toe, terwijl hij juichte : J-j-ja... ja... mee naar uw b-b-burcht, Heer, Ooooh... enne... dan wordt ik uw schildknaap, hé? D-d-d-an gaan we samen nog meer heldendaden doen... Allllemaal heldend-daden... G-g-grote dappere dingen... Maar Allard schudde langzaam het hoofd.

— Ik ben u dankbaar voor dat aanbod, mijn zoon. Maar ik zal het niet aannemen. Mijn hele leven heb ik op dit slot gewoond : hier zal ik sterven, zei hij eenvoudig. Keer gerust terug naar uw eigen burcht, mijn zegewensen zullen u overal volgen.

Verslagen liet Hector het hoofd hangen. G-g-geen hhheldendaden, lispelde hij somber. G-g-geen schildknaap.

— Ik heb een veel belangrijker taak voor u, zei de Noorman lachend. Ik draag u op bij Heer Allard te blijven en goed voor hem te zorgen. Dat is een order aan mijn nieuwe schildknaap Hector... ?

Trots als een pauw keek Hector om zich heen. Uw orders zullen stipt opgevol-l-gd worden, H-h-heer... !

Het eerste zonlicht drong reeds door de smalle vensters naar binnen toen Eric besloot te vertrekken.

Met warmte drukte Allard hem de hand. Hij nam de Boog van Allard op en reikte deze de jonge koning toe.

— Neem dit wapen mee op uw tochten, mijn zoon, zei hij waardig. En als uw hand de pees spant, denk dan aan Allard; mijn dagen lopen ten einde en ik zal u nimmer terug zien.

Zwijgend keken zij elkaar aan. Eric voelde dat ieder woord tussen hen thans onnodig was geworden. Met een eenvoudig gebaar nam hij de boog op, knikte zwijgend en wendde zich om. De oude man keek hem na toen hij door de deuropening verdween; zijn ogen straalden...

In gedachten verzonken besteeg de Noorman zijn paard en reed de oude slotpoord uit.

Een eindweegs van de burcht hield hij de teugel in en blikte nog eenmaal terug. In het vroege morgenlicht stond de oude burcht daar als een sombere steenmassa, een zinnebeeld van de duistere krachten die het gebouw eeuwenlang geherbergd had. Maar het zonlicht legde thans een vriendelijke glans over transen en torens, en in de frisse morgenlucht scheen alles wat er in de nacht was voorgevallen een boze droom.

Toen schudde hij alle herinneringen van zich af, snoof de blijde lentelucht in en gaf zijn paard de sporen. In de bomen begonnen de eerste vogels hun lied, en de hellingen waren bedekt met kleine, gele bloemen. Door een ontwakende, zonnige wereld reed Eric de Noorman gelukkig huiswaarts.

EINDE VAN DIT AVONTUUR

In deze reeks zijn verschenen :

DE REIS NAAR ATLANTIS
DE ONTVOERING VAN WINONAH
DE STRIJD TEGEN KIRASSO
DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
DE SULTAN VAN AKAIIM
HET WATER DES LEVENS
HET STENEN AFGODSBEELD
DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
DE VALSE KONING
DE MOORDENAAR VAN KONING WOGRAM
— DE DODENRIDDERS
DE WONDEREN VAN MU
HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF
— HET VERZOEK VAN TOVENAAR LAURI
DE ZON-AANBIDDERS
ERIC IN HET HEMELSE RIJK
STORM OVER CHINA
HET DUIVELS VERBOND
DE STRIJD OM HET GOUD
DE ZWARTE RUITER
DE BOOG VAN ALLARD

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105 - 107 - BRUSSEL